

Kanavan Varrelta 1992 - 2002

Syksy synkkä saapun Oariin-
kin.

Ei ole kesän maineita(?) jäljellä.

Lehdet ovat jo keltaiset ja oraksi väriseet
puista pois maa on jo lehtien puitossa
uuntti on jo ollut unhoissa pitkät ajat tal-
vi on jo tulossa neljäntenä päivänä satoi en-
simäisen herran lunta yöt ovat kylmiä ja elu-
koitten pitää olla marjassa lampaat vaan
ovat olleet metsässä yötpäivää myt
alkaa olla verisatutakin alin omaa ja
suojia pitää ruveta lämmittämään
likaa ja lohkaa on jokakohdatäynnä
syksy on luonnossa kaikista
ikävimintä tahella toki
ovat maisemat
kallniito
Auringossa ki-
mallellisraan.

Syksy 2002

VIIVI JA WAGNER

Toimituksen tuumailut.....	4
Kyläyhdistys ja KaVa 10 v. sitten	
Syksyinen tervehdys, Hannele Karppa.....	6
Kylätoimikunta - puolesta ja vastaan, Aune Jaamanen.....	8
Kyläyhdistys tänään	
Mitä kyläyhdistyksessä tapahtuu, sihteeri Misa Fant.....	10
Maitolaitureita EU-rahoilla, Seura, Jussi Salmi.....	11
Kanavan Varrelta 10 vuotta	
Mielipidekyselyn satoa, Riikka Halonen.....	12
Kanavan Varrelta -julkaisusta, Jouko Loikkanen.....	14
Matka Kajaanin, Anneli Pääkkönen ja Kaj Nyman.....	16
Kaikenlaisia kanavia ja vähän muutakin, Rauno Hämäläinen.....	20
Oivallinen Oravi, Aune Autio.....	22
Kanavan Varrelta jo kauan sitten, Oili Härkönen.....	23
Matin mietteitä, Matti Rautiainen.....	24
Syksyn ruska, Matti Rautiainen.....	25
Täysiä kymmeniä	
Mietteitä 40-vuotishääpäivänä, Mailis Laitinen.....	26
Onnea 40-vuotiaalle nuapurkyläläiselle.....	28
Onnea 50-vuotiaalle.....	30
Oravin rukoushuone 50 vuotta, I-S, Niilo Niskanen.....	31
Sama meno jatkukoon, I-S, Ritva Niiranen.....	32
Kyläkuulumisia Oravista	
Sitten vielä rakennan, Arja Nykänen.....	34
Suuri safariseikkailu, kuvat: Oke Herranen, tiivistelmä: Riikka Halonen.....	36
Oravin Marttojen runoilta, Helena Kerman.....	42
Back to Sixties, I-S, Eeva Lankolainen.....	44
Oravi ja sen 2:det kasvot, Jussi Peisa.....	45
Kympin kesäyö, H-S, Minna Pölkki.....	46
Kauppa on kaupan, I-S, Eeva Lankolainen.....	47
Kyläkauppiaan tervehdys, Jani Rautiainen.....	48
Kauppa ja Krouvi palvelevat.....	49
Kyläkuulumisia Ahvensalmelta	
Voimaa ja viihdettä, I-S, Ritva Niiranen.....	50
Teräsnaiskisat?.....	52
Oilersit iskussa, Anne Melto-Häkkinen.....	54
SaPon suunnitelmia; pelimatka ja kirpputori.....	56
Agata ja Pirjo palvelevat.....	57
Juolan koulun kuulumiset	
Juolan Valto, I-S, Pia Rask.....	58
Ilmoitusasioita ja sen sellaista	
Onnea vauvoille.....	60
Onnea nuorelle parille.....	61
Tule mukaan partioon.....	62
Avoimia toimia.....	63
Etsintäkuulutus.....	64
Jumpat jatkuvat.....	65
Äänestämällä voit vaikuttaa.....	67
Muotia maailmalta, Ritva Niiranen.....	68
Terveydeksi!	
Lymfaterapiaa, I-S, Heli Järvinen.....	70
Mitä on Vodder- ja lymfaterapia, Etti Sihtola.....	72
Rakkaudesta runoon: Syksy, Lauri Pohjanpää.....	75

Hyvä lukija!

Keväällä 2002 paikallislehdessä oli artikkeli ilmiöstä Kyläjulkaisut. Siinä Kot'kyläläisen toimituskunnasta Marja Laurio kertoi ajatuksiaan kylälehden imagosta ja merkityksestä lukijoilleen. Artikkelin kirjoittajan mukaan "Lehden lumo perustuu siihen, että jutut kertovat lukijalle tutusta seudusta ja ihmisistä. Kot'kyläläinen onkin ennen kaikkea kotiseutuhengen luoja" (Itä-Savo, 20.5.2002, toim. Soile Luhtanen). Entinen oravilainen Pertti Herranen kertoi puolestaan kommenttinsa Kanavan Varrelta -lehdestä: "Lehden avulla pysyy jyvällä paikkakunnan asioista."

Selaillessani syyskuisena iltapäivänä vanhoja Kanavan Varrelta -lehtiä peilasin noita näkökulmia oman lehtemme sivuilta. Kotoisuus ja leppoisa tunnelma välittyivät lauseiden lomasta, informatiivisuus näytti lisääntyneen vuosien myötä, mutta kiireetön perusvire tuntui säilyneen. Virkkeiden välistä mieleeni tulvi myös monia, ja monenlaisia, muistoja vuosikymmenen varrelta, liittyen sekä lehden sisältöön että varsinkin sen sisällön tuottamiseen: lukemattomiin näpertelytuokioihin yön tunteina; aikaan, jolloin kokoonpanolinjalla oli vielä useampi työläinen. Muistot liittyvät paitsi tapahtumiin myös ystäviin, tänne tulleisiin, ja valitettavan moniin täältä lähteneisiin.

Siinä syntyi ajatus 10-vuotisjuhlanumeron julkaisemisesta. Asian tiimoilta lähestyin lehtemme kirjoittajia, ja pyysin heiltä mietteitä ja muistoja, tuokiokuvia, runoja ja ajatuksia menneestä ja meneillään olevasta ajasta. Sain mukavasti paluupostia, siitä kiitos kaikille kirjoittajille!

Niinpä Kanavan Varrelta - 10-vuotisjuhla-aihe tuo lehtemme sivuille useita muita, toki julkaisuamme tärkeämpiä, juhlan aiheita. Kymmenen vuotta ei ole paljon, mutta ei niin vähänkään. 20 vuotta on jo jonkin verran, 30 aika lailla iso ikä. Neljäkymmenen vuoden avioliitto on kunniamaininnan arvoinen asia. Miehen ikään on yltänyt puheenjohtajamme Lauri Luostarinen, ja puoli vuosisataa on takana myös Oravin rukoushuoneella kyläläisten kirkkona. Lehtemme sivuilla 12-vuotias koululainen Matti Rautiainen kuvailee syksyistä Oravia ja 80-vuotias eläkeläinen Matti Rautiainen miettii elämänmenoa, ja poimii tärkeitä tapahtumia kylälehden kymmenvuotistaipaleen varrelta, niin: Kanavan Varrelta.

Runoilija Oili Härkönen paljastaa, että ajatus kyläjulkaisusta onkin jo toteutunut aikaa sitten, sotavuosina. Vahinko ettei noita käsityönä tehtyjä uniikkikappaleita ole enää tallella (vai onko?). Kirjailija Anneli Pääkkönen ja miehensä Kaj Nyman ovat kirjoittaneet tarinan Kajaanin matkastaan, meille, ja varta vasten sinulle, hyvä kanavanvartelainen.

Kyläyhdistyksen taival on kulkenut käsikädessä kylälehdessä; onhan Kanavan Varrelta virallisesti kyläyhdistyksen julkaisu. Kyläyhdistyksen taustatuki on mahdollistanut sen, että lehti on pystytty tarjoamaan kyläläisille ilmaiseksi.

Vanhojen lehtien sivuilta, lehdessä julkaistuista kylätoimikunnan pöytäkirjoista, löytyi monia hankkeita, ajatuksia ja ideoita, joista osa on toteutunut, osa hautautunut arkistoihin. Yhdistyksen ensimmäisen puheenjohtajan palsta (ote 1. kylälehdestä!) kertoo kylätoimikunnan merkityksestä ja aktiivisesta toiminnasta yhtenä kyläläisten hyvinvoinnin edistäjänä ja palvelujen parantajana sen alkutaipaleelta lähtien. Ikuisuushankkeisiin sen sijaan voimme lukea mm. **Oravi-logo** -projektin. Jokohan aika olisi sille kypsä, jokohan joku näppärä piirtäjä-kuvankäsittelijä suunnittelisi meille oman logon kirjekuoriin, virallisiin papereihin ja tietysti painatettavaksi t-paitoihin ja lippiksiin? Toimittaja Hannele Karpan toiveet lehtimateriaalin suhteen pätevät myös tänä päivänä! Vuosien varrella esiin on tullut lehden nimen muutos, jolloin sen nimi olisi **Oravin Kanavan Varrelta**. Toistaiseksi olemme kuitenkin pitäytyneet jo vakiintuneessa Kanavan Varrelta -tittelissä.

Kaiken kaikkiaan kyläyhdistyksen olemassaolo on mielestäni erittäin arvokas asia, se on foorumi, joka kannattaa pitää pystyssä. Ehkä kyläjulkaisummekin on osa tulevaa, ja jo olevaa, perinnettä, jota kannattaisi vaalia?

Tässä ja nyt haluan kiittää kaikkia tämän lehden ja kymmenien aikaisempien lehtien julkaisemiseen vaikuttaneita tahoja; kirjoittajia, jotka ovat käyttäneet luovuuttansa, uhranneet aikaansa ja antaneet tuotoksensa talkootyön omaisesti ilman vastiketta meidän luettavaksemme; kyläläisiä, jotka ovat kannustaneet lehden tekemisessä ja antaneet vinkkejä juttujen juureksi; kyläyhdistystä, joka on vastannut lehden välittömistä työstämiskuluista; Savonlinnan kaupunkia lehden painokustannusten kattamisesta ja kaupungin monistamon henkilökuntaa venymisestä "aina kiireellisen painotyön" parissa.

Lopuksi totean lehden sivuilta lainaamin kommentein, että

"Sama meno jatkukoon"

ja jos meno meinaa hyytyä, **"Niin kyllä kanavan varrella juhlia riittää"**

*Syksy saavuttaa.
Pois pimeää pakenen.
Kuu ottaa kiinni.
Vaihtuu viereen varjoksi.
Älä jätä minua.*

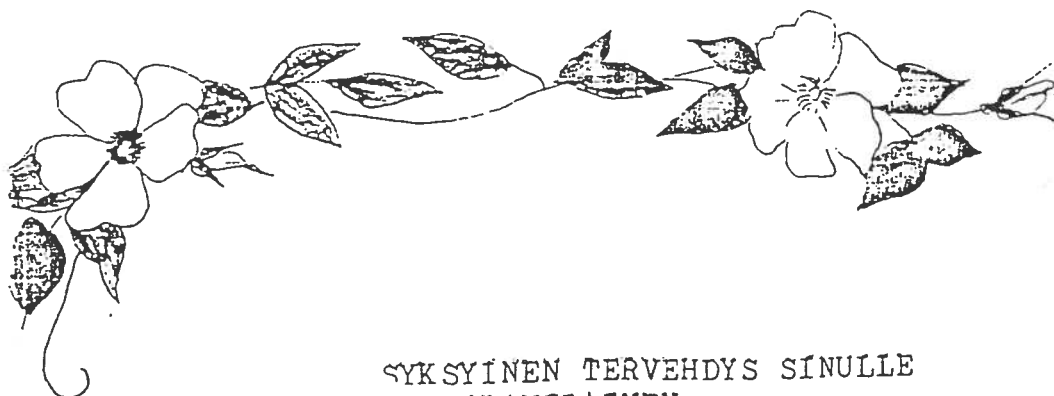

Oravissa 22. lokakuuta, 2002 Riikka Halonen

e-mail: kanavan.varrelta@oravinkylakauppa.inet.fi

SYKSYINEN TERVEHDYS SINULLE
ORAVILAINEN

Heti kylätoimikunnan perustamisen jälkeen pyysimme teiltä ideoita ja ehdotuksia mitä haluaisitte kylätoimikunnan tekevän jo ennestään mukavan kylämme saattamiseksi ehkä vieläkin paremmaksi paikaksi asua ja viihtyä. Ehdotuksia tuli jonkin verran ja joitakin on pystytty jo toteuttamaan. Yksi ideoista oli, että kylälle olisi kiva saada oma lehti. Asia jäi silloin vielä "pöydälle" mutta viime kokouksessa se otettiin uudelleen esille. Tämä ensimmäinen lehti on pääosin minun käsialaani mutta toivottavasti jatkossa saisin mahdollisimman monen teistä osallistumaan tämän yhteisen lehtemme tekoon, ettei se "sammuisi" heti muutaman numeron jälkeen. Lehdellä ei tule olemaan mitään tarkkaa ilmestymispäivää vaan yritän koota sen kasaan heti, kun minulla on tarpeeksi materiaalia koossa. Siis kaikenlaiset kirjoitukset ja kuvat ovat erittäin tervetulleita.

Kaunista syksyä kaikille
Hannele Karppa
Hannele Karppa

Toimituksen sähköposti v. 2002: kanavan.varrelta@oravinkylakauppa.inet.fi

OTTAISIN MIELELLÄNI VASTAAN

- Jos sinulla olisi esim. jokin kiva runo, oma tai lainattu.
- Haluat myydä, ostaa tai ehkäpä antaa jotain.
- Haluat onnitella ystävääsi merkkipäivän johdosta,
- Haluat kiittää jostain naapuriasi, ystävääsi tai vaikka jotain kylällä toimivaa järjestöä.
- Voisit kertoa esim. matkastasi, hyvästä lukemastasi kirjasta, jostain näytelmästä, konsertista, näyttelystä tms.
- Voit kirjoittaa ihan mistä vaan mieleesi juolahtavasta asiasta,
- Ottaisin myös mielelläni vastaan valokuvia ja piirustuksia, ettei koko lehti olisi pelkkää kirjoittelua. (Palautan tietenkin kaikki valokuvat)

Kaiken lehteen tulevan materiaalin voit laittaa Karpan postilaatikkoon Oravintie 61

Lisäksi toivoin että eri kylällä toimivat seurat ja järjestöt kertoisivat lehdessämme toiminnastaan. Joten puheenjohtajat tai sihteerit, kirjoitelkaa

KYLÄTOIMIKUNTA

-PUOLESTA JA VASTAAN

En muista kuka kylässämme ensin ehdotti kylätoimikunnan perustamista. Muutamat Oravin kesäasukkaista ainakin toivoivat kylälle jotain kylää yhdistävää toimintaa.

Asia eteni hiljalleen, kunnes tammikuun 22 pnä viime vuonna kokoonnuttiin rukoushuoneelle keskustelemaan asiasta. Kylätoimikunta päätettiin perustaa huolimatta siitä, että kokouksessa esitettiin sekä sitä vastustavia että sen tehokkuutta epäileviä puheenvuoroja. Valtaosa paikalla olleista 23:sta oravilaisesta kannatti kylätoimikunnan perustamista.

Ensimmäiseen kylätoimikuntaan valittiin seuraavat henkilöt:

Aaro Laitinen, Armas Pakarinen, Hannele Karppa, Tapio Rautiainen, Hilikka Korhonen ja Tuomas Suvanto. Sihteeriksi valittiin Eila Torpakko ja puheenjohtajaksi allekirjoittanut.

Jäsenet ovat erovuorossa aina kahden vuoden kuluuttua, paitsi puheenjohtaja, joka valitaan vuodeksi kerrallaan.

Nyt Oravissa on ollut kylätoimikunta kohta kaksi vuotta. Se on kokoontunut kuukausittain kesäaikaa lukuunottamatta. Kaikki toimikuntaan valitut jäsenet ovat osallistuneet aktiivisesti sekä toimikunnan kokouksiin että yhdessä sovittuihin tehtäviin.

Mitä sitten on saatu aikaan?

Oman aikansa vei sääntöjen sorvaaminen. Kyläläiset hyväksyivät ne yksimielisesti ensimmäisessä vuosikokouksessa 13.2.1992

Entä muuta?

-Kyläläisille järjestettiin mahdollisuus tehdä aloitteita ja muita esityksiä ja vaikkapa nimettömänä pudottaa aloitelaatikkoon. Kirjeitä tuli kymmenkunta.

-Oravissa järjestettiin viime syksynä "rottasota". Rotanmyrkyä jaettiin ilmaiseksi kaikille halukaille.

-Tavaravaihtopäivä on järjestetty kahdesti. Kulu-
neen kesän aikana siihen liitettiin kirpputori,
myyjäiset sekä muita tapahtumia.

-Yleisötilaisuuksia on ollut kolme kertaa. Kerran oli aiheena Oravin Osuuspankki.

-Keväällä jaettiin kaikkiin talouksiin moniste:
ORAVIN SEUDUN TUOTTEITA JA PALVELUJA. Hieman uudistettuna sitä tarjottiin kaikille kesäasukkaille.

-Kylätoimikunnan edustajat käyvät tervehdyskäynnillä kylälle muuttavien luona sekä perheissä, joihin on syntynyt uusi oravilainen.

-Kylälle on hankittu neljä punaista penkkiä istumista varten.

-Kylätoimikunta on osallistunut Savonlinnan kylätoimikuntien yhteisiin tilaisuuksiin.

-ON oltu mukana kahdesti Norppa-soudun järjestelytehtävissä.

-Haponlahden kanavan varrelle hankittu roskienkeräyspiste.

-Inkeriläisille opiskelijoille sekä rajantakana asuville karjalaisille kerätty vaatteita.

-Avustettu numerokilpien hankinnassa ja jakelussa

-Ongelmajätteen keräys yhdessä "Pidä saaristo siistinä" järjestön kanssa.

-Oravilaisille oma lehti ilmestyy tänään.

Ainakin seuraavat kyläläisten ehdottamat asiat ovat vielä toteuttamatta:

-Nopeusrajoitus Oravin kanavassa ajeleville veneille

-Valaistuksen lisääminen Oravin teille.

-Oravin historia on tallentamatta.

Pieleen on mennyt yritys hankkia Oraviin kyläavustusta. Valtio olisi maksanut pitkäaikaistyöttömälle (I-IC henkeä) palkan, mutta työttömiä ei löytynyt.

Kylätoimikunnalla on suunnitelmia eteenkinpäin. Kaikki on kiinni oravilaisten aktiivisuudesta.

Yritetään yhdessä

Aune Jaamanen

Toimituksen sähköposti v. 2002: **kanavan.varrelta@oravinkylakauppa.inet.fi**

Mitä kyläyhdistyksessä tapahtuu?

Keväällä kylätoimikunta ideoi pitkän listan tapahtumia toimintasuunnitelmaan. Paljon ollaan tehtykin, mutta ihan kaikkeen ei riittänyt energiaa. Kesäkuussa järjestettiin historian viidennes **retkisoutu** ja tapahtuma säilyi pienimuotoisena ja viihtyisenä. Tänä vuonna soutuun osallistui kolme kirkkovenettä, Emma mukaan lukien, jotka kiersivät noin 30 kilometrin reitin Joutenvedellä. Urakan päätteeksi Makasiiniravintolassa oli tarjolla ruokaa, lämmin sauna ja tanssimusiikkia. Heinäkuussa järjestettiin perinteinen **kyläpäivä** kirpputoreineen kanavan varrella. Vaikka kesä onkin ollut poikkeuksellisen lämmin ja aurinkoinen, kyläpäivälle sattui kunnon rankkasade, joka selvästi karsi osallistujia. Hankerintamalla saatiin **laiturihanke** lähes päätökseen. Kaikki käytännön työt on tehty ja odotellaan vaan että byrokratian rattaat pyörii loppuun. Heti kun laiturihankkeen loppuraportti on tehty, voidaan ruveta suunnittelemaan seuraavaa hanketta, mikä se sitten onkaan? **Ehdotuksia otetaan vastaan!**

Viime numerossa Kanavan Varrelta -lehdessä julkaisimme **kyselyn** kylän kehittämisestä. Saimme hyviä mielipiteitä ja ideoita, mutta valitettavasti otos pidemmälle menevien johtopäätösten tekemiseen on aivan liian pieni. Vain muutama prosentti lomakkeista palautui ja suurin osa vastaajista oli kesäasukkaita. Ymmärrän hyvin, että lomakkeiden täyttäminen voi tuntua turhalta ja että talouksissa pitää nykyään muutenkin täyttää niin paljon erilaisia lomakkeita. Toivon kuitenkin, että voisimme jotenkin kartoittaa kyläläisten mielipiteitä. Mikä olisi siihen sopivampi keino kuin kyselylomake?

Vastauksia ja uusia ideoita odottelevin terveisin;

Marie Louise Fant
kyläyhdistyksen sihteeri
puh. 050 - 599 77 73

TEKSTI JUSSI SALMI KUVA MARJA JÄRVINEN

EU rahoittaa vaikka **Maitolaiturit** kylälle!

Kun osaa oikein hakea, saa EU-rahaa vaikka matonpesupaikan perustamiseen.

Tarvitaanko kylällä linja-autokatosia, vaikka busseja kulkeekin aamulla ja illalla pari kertaa – ja ainoastaan koulupäivinä? Miten olisi »vanhanaikainen» maitolaituri tien varteen ja koulun eteen, vaikka sieltä ei maitoa meijeriin lähetetty edes silloin, kun maitolaitureita tilakeräilyssä vielä käytettiin? Tai tarvittaisiinko rahaa kyläkaupiaan houkuttelemiseksi paikkakunnalle, vaikka aiemmat yrittäjät ovat asiakkaiden puutteessa lyöneet hanskansa tiskiinkin? Puuttuuko grilli- tai kokoontumiskatos? Entä yhtenäiset postilaatikkotelit?

Ei hätää, vaikka rahaa ei kyläläisten taskuista tai kunnan kukkarosta ihan riittävästi löytyisikään. Aktiivinen kylätoimikunta tekee pikaisesti asiasta hankkeen ja anoo rahaa EU:lta. Sieltä löytyy, on ainakin löytynyt noihin lueteltuihin hankkeisiin ja tuhansiin muihinkin aina matonpesupaikoista lähtien. Pienimmillään rahastolta voi irrota muutama sata euroa kylän ilmeen ja miljöön piristämiseen, parhaimmillaan summaan tulee nollia lisää oikein tuntuvasti.

Hakemus vaikka netin kautta

Että miten tätä rahaa saa? Aika helppoa. Nettiyhteys työministeriön sivuille, ja hakemuskäävukseen löytää, kun etsii tiedot Euroopan sosiaalirahastosta eli ESR:stä.

Tämä ESR on aika vekkuli rahasto. Suomessa tällä ESR-toiminnalla etsitään, kekeillaan, tuotetaan ja toteutetaan uusia ratkaisuja kansalliseen työvoima-, koulutus- ja elinkeinopolitiikkaan sekä levitetään hyviä käytäntöjä virallisen liturgian mukaan.

Edelleen: »Euroopan sosiaalirahaston

varoilla rahoitetaan uusien toimintamallien kehittämistä inhimillisten voimavarojen lisäämiseksi ja työllisyyden turvaamiseksi. ESR-toiminnalla täydennetään kansallisia toimia.»

Suomessa työministeriö on Euroopan sosiaalirahaston vastuuviranomainen. ESR-toimintaa toteutetaan yhteistyössä lähes kaikkien kotimaisten ministeriöiden kanssa. Käytännön toteutuksessa ovat mukana myös ministeriöiden alueorganisaatiot eli työvoima- ja elinkeinokeskukset sekä lääninhallitukset, maakuntien liitot, työmarkkinajärjestöt sekä muut järjestöt ja yhdistykset.

Viidessä vuodessa yli 4 000 projektia

Suomen ensimmäinen rahastokausi alkoi vuonna 1995 ja päättyi vuonna 1999. Viiden vuoden ohjelmakauden aikana ESR-ohjelmien kokonaisrahoitus oli 13,1 miljardia markkaa mukaan lukien kansallinen julkinen ja yksityinen rahoitus. Markkaa siksi, että euro ei tuolloin vielä ollut käytössä.

Suomi sai Euroopan sosiaalirahastolta työministeriön mukaan näiden ohjelmien toteutukseen 3,5 miljardia markkaa. Ensimmäisenä ohjelmakautena käynnistyi ministeriön tietojen mukaan kaikkiaan noin 4 200 projektia, joihin on osallistunut 540 000 henkilöä. Ihan pienistä asioista ei siis ole kysymys. ESR jakaa miljardi euroa Suomeenkin.

Vuosina 2000–2006 ESR-osarahoitettujen toiminnan kokonaisrahoitus on Suomessa noin 17,7 miljardia markkaa, josta EU:lta tuleva ESR:n osuus on 5,2 miljardia markkaa. Puhutaan yhä markoista eikä euroista, koska suunnitelmat alunperin on tehty markkapohjaisina. Rahoitukseen osallistuvat lisäksi valtion viranomaiset, kunnat,

muut julkiset sekä yksityiset tahot etenkin pk-yritykset.

Ohjelmakaudella 2000–2006 ESR-toiminnan painopisteitä ovat, ja edelleen viranomaisen virallisen tiedon mukaan: Työvoiman kysynnän hyödyntäminen ja työllistävyyden edistäminen, tasa-arvon ja yhtäläisten mahdollisuuksien edistäminen työelämässä, koulutuksen laadun ja vaikuttavuuden parantaminen, ammatillisen liikkuvuuden edistäminen sekä koulutuksen ja työelämän suhteiden vahvistaminen, osaamispääoman kehittäminen tukemaan yrittäjyyttä, työelämän uudistumista sekä tutkimustulosten ja teknologian hyödyntämistä.

Lisäksi ESR-toiminnassa tuodaan voimakkaasti esiin tietoyhteiskuntakehitys, naisten ja miesten välistä tasa-arvoa, paikallista kumppanuutta, kestävästä kehityksen periaatteita sekä ennakoivaa näkökulmaa kehittävät projektit.

Ainakin paperitehtaat voivat olla onnellisia ESR-rahoituksesta. Sen avulla kun on tehty satoja ellei suorastaan tuhansia erilaisia painettuja raportteja. Nüssä on käsitelty lähes kaikkea taivaan ja maan väliltä alkaen vaikkapa ammatillisesta muutostarpeesta siivouspalveluissa.

Ei sentään ihan hassua

Vaikka monet rahoituskohteet irrallisina saattavatkin näyttää aika hassuilta, eurokolikollakin on kääntöpuolensa.

Esimerkiksi monet kylien projektit ovat vaikuttaneet voimakkaasti yhteisön hengen tiivistymiseen ja aktivoineet asukkaita huolehtimaan aiempaa enemmän ympäristöstään ja oman asuinseutunsa tulevaisuudesta. Ja miksi ei EU:lta rahaa otettaisi takaisin sinne maksetusta potista, kun sitä kerran on saatavana. Ei muuta kuin anomaan. ■

Kesäkuun numerossa kysyimme lukijoiden mielipidettä kylämme peruspalveluista ja kehittämistarpeista. **Vastausten vähäisyys yllätti.** Miksi emme saaneet enemmän palautetta? Onko kyläyhdistyksen toiminta tarpeetonta? Onko kylälehti yhtä lailla joutavanpäiväinen vai ovatko ihmiset vain kyllästyneet vastaamaan ja ottamaan kantaa?

Ne, jotka palauttivat kyselylomakkeen, olivat paneutuneet kysymyksiin perusteellisesti. Suurkiitokset heille! Saimme hyviä vinkkejä, toiminta- ja tapahtumaehdotuksia ja saimme selville kylän kulttuurihistorian säilyttämisen painopistealueen: ruukin historian ja sen esilletuomisen yhtenä Oravin matkailuvalttina. Matkailupalvelujen kehittämiseen yleensä saimme oivia kannanottoja ja toiveita.

Uudet ideat eivät koskaan mene hukkaan. Mitä hulluimmista innovaatioista ja absurdeimmista ajatuksista voi syntyä toteuttamiskelpoisia tuotteita; tavaroita ja palveluja.

Meillä on monia mahdollisuuksia. Poimitan niistä parhaimmat. Käytetään kekseliäisyyttä. Luovaa hulluutta tarvitaan!

5. Miten kylän historiaa voitaisiin käyttää hyväksi kylän "oman jutun" löytämiseksi?
 PIENI TEOLLISUUTTA, KÄSITYÖLÄISIÄ, ORAVI BRUKKI
 HENGEN JA TYÖN HENKILÖN HERÄTTÄMISEN
 HISTORIAAN TALLE KULOSIDUKSILLE
 LUONNON YRJOJEN MAHDOLLISUUSIEN HYÖDYNTÄMINEN

4. Minkälaisia lisäpalveluita toivoisit kylälle?

- HÖKKILÄISILLE MAHDOLLISUDET KÄYTTÄÄ PESUKONEITA JA
 KUIVURIA MAKSUSTA / TAI MAHDOLLISUUS
 PESETÄÄ LIIINA VAATEITA / VAATEITA MAKSUSTA

4. Minkälaisia lisäpalveluita toivoisit kylälle?

PANKKI AUTOMAATTI, ATTEKKA PALVELU
 MAJOITUS PALVELU

Kanavan Varrelta -julkaisu sai kyselyyn vastanneilta seuraavanlaisia "arvosanoja":

- ♦ "Kiva, edistyksellinen, informoiva"
- ♦ "Ehdottoman tarpeellinen"
- ♦ "Mökkiläisille täysin välttämätön."
- ♦ "Hyvä lehti, paljon tietoa."
- ♦ "Joku on nähnyt paljon vaivaa lehden kokoamisessa."

Vastaajat olivat myös valmiita maksamaan "kulukorvauksen", esim. 2 €, lehdestä.

KANAVAN VARRELTA-julkaisusta.

Kuulun KANAVAN VARRELTA-lehtisen uutteriin lukijoihin, vaikken olekaan oravilainen; olenhan kuitenkin siitä läheltä eli kesä-haukiniemeläinen. KANAVAN VARRELTA on korkeatasoinen kyläjulkaisu: sisältö on voimakkaan informatiivinen, etten sanoisi täydellinen ja sen julkipano korkeasti laadukas, etten sanoisi loistelas. Onnittelut julkaisusta oravilaisille tekijöille; ilman sitä perus- ja kesäoravilaiset - ja naapurikyläläisetkin laajalti - jäisivät paljosta paitsi.

Kesän 2002 numerosta poimisin niiden Savonlinnan pohjoisosien ihmisten uudelleen luettavaksi sivulta 7 "Kyläkauppiaan tervehdys!" kirjoituksen. Erityisesti pitäisi sanotun kirjoituksen viimeistä edellinen kappale kiinnittää teipillä jokaisen kodin seinään jokaisena aamuna luettavaksi ja jokaisena päivänä noudatettavaksi. Noiden kappaleiden lauseet sisältävät sen ainoan ja välttämättömän totuuden, jolla Oravin seudut voivat säilyä asuttuina ja elävinä.

Tekisi mieli huutaa lähestulkoon jokaisessa maalaiskylässä, että lukekaa tuo *Jani Rautaisen* kirjoitus ja uskokaa sen sisältö viimeiseksi mahdollisuudeksi maalaiskyliä pelastamisessa. Mutta kun tässä ei pääse huutamaan kaikkiin kyliin, niin esitän näin kylälehdessä välityksellä varman vakaumukseni oravilaisille Oravin pelastamiseksi: se on kyläkauppiaan kirjoituksen toiseksi viimeisen kappaleen (joka toivottavasti toistetaan kirjoitukseni perään) opin omaksuminen ja sen mukaan toimiminen.

Helsingissä, 3. päivänä syyskuuta 2002.

Jouko Loikkanen

"Lopuksi vielä haluan esittää toivomuksen, niin Oravin kylätoimikunnan, Nuorisoseuran kuin Wpk:n puolesta, että **aktiivisia toimijoita tarvitaan lisää!** Tällä hetkellä vain muutama kyläläinen kantaa vastuunsa kylän asioiden hoitumisista. Itse varsinkin teen sitä koko ajan tai ainakin silloin kuin kerkeän/jaksan, mutta ei yksi/ muutama ihminen voi kaikkia kylän asioita hoitaa. Itse kannan kyllä vastuuni, sillä olenhan leikkiin ryhtynyt, mutta haluan, että toimitaan yhdessä asioiden eteen, eikä jätetä vastuuta vain muutaman niskoille. Mielestäni vain **yhteistyöllä** voimme kehittää kylää edelleen eteenpäin, mutta siihen tarvitaan kaikkia meitä **kyläläisiä ja mökkiläisiä. Kun me kaikki kannamme kortemme kekoon kylän elinvoimaisuuden säilymiseksi, niin sen parempi meidän on täällä elää ja varsinkin jälkipolvienne myös.**" (Ote Kesä2002/Jani R.)

PS. Kirjoitettuani päiväyksen vasta huomasin, että nythän on *Urho Kaleva Kekkonen* 102-vuotissyntymäpäivä. UKK Perinneyhdistyksen 12-vuotisena puheenjohtajana rohkenen uskoa, että Urho Kekkonen olisi tästä kirjoituksesta samaa mieltä ja iloitsisi mitatta ja määrättä, jos oravilaiset ottaisivat oman asiansa eli oman kohtalonsa omiin käsiinsä. - Sama.

Matka Kajaaniin

- Mitäs sitä täällä, kun on siellä se rautatie –
- R a u t a k o t i e?
- Se, joka kulkee Kajaanista Kuopioon... ja pääsee sitä myöten ulkomaillekin, vaikka Helsinkiin, jos tahtoo.
- Sitä tietäkö?
- Niin, niin, ei muuta kuin istut vaunuun vain.

(Juhani Aho: Rautatie)

I

Jätin veneen myrskyille ja veden korkeusvaihteluille alttiiksi ja lähdin Annelin kanssa kolmeksi päiväksi Kajaaniin. Pertti ja Maija olisivat tarjonneet kyydin Nurmekseen, mistä olisimme voineet jatkaa bussilla, mutta päätimme noudattaa alkuperäistä suunnitelmaamme ja käyttää vain julkisia liikennevälineitä. Lähdimme hyvissä ajoin kävelemään bussipysäkillä, meillä on sinne Multalankylästä kolme kilometriä. Oli kaunis syyspäivä. Helka ja Ville istuivat mökkinsä pihassa ja poikkesin sinne maksamaan heidän liiterinsä takana vuosikausia lojunneen trailerinrunгон, josta Kalle oli jo ehtinyt tehdä venettäni varten alustan talven varalle. Siinä rupattellessamme Anneli ehti kävellä pitkälle. Ennen kuin sain hänet kiinni tuli Tapio tarjoamaan kyytiä. Anneli suostui yllättäen, vaikka olisimme hyvin kerinneet kävelläkin. Kun tulimme bussipysäkillä, huomasimme, että Tapio oli menossa Varkauteen niinkuin mekin eikä ollut mitään mieltä jäädä odottamaan bussia. Anneli kertoi myöhemmin pelänneensä kovasti Tapion kyydissä ja juuri siitä syystä jutelleensa koko ajan niin rauhallisesti ja leppoisasti. Tulimme kaupunkiin kokonaisen tunnin suunniteltua aikaisemmin. Jäi aikaa käydä rautakaupassa ostamassa pihdit, ikkunankorjaustarvikkeita ja saapas pohjallisia. Kävellessämme matkakeskusta kohti poikkesimme Pernodia juomassa matkan varrelle sattunneeseen ravitsemusliikkeeseen. Palvelu oli hyvää ja ympäristö ikävää.

Kävimme vielä ostamassa marketista makkaraa matkaevääksi. Sattui seuraavasti. Minulla oli reppu selässä. Kun olin maksanut, kassarouvalla oli minulle vielä jotakin asiaa. Kesti kotvan ennen kuin ymmärsin. Hän oli pyytänyt minua ”vilauttamaan reppua”. Anneli kysyi, pitääkö reppu ottaa selästä, mutta ei-ei, piti vain nostaa repun läppä ylös. Totta kai teimme niin, olemme tottuneet palvelemaan kauppaa kuten palveluyhteiskunnassa pitää. Mutta jäi mietityttämään, mikä meissä oli tuolla tavoin epäilyttävää. Kai se näkyi, ettemme olleet mitään oikeita varkautelaisia. Vai olisiko niin, että Varkaudessa paikan nimi jotenkin tekee paikkakuntalaiset epäluuloisiksi. Olisi pitänyt kysyä.

Junalippuja ostaessamme muistimme vihdoinkin pyytää minulle eläkeläisalennusta. Se oli kovin vaikea laskea, arvatinkin koska laskeminen tapahtui tietokoneella. Ensimmäinen osa junamatkanamme tehtiinkin sitten bussilla rautatieosakeyhtiön politiikan mukaisesti – tulevaisuudessa kulkee Pendolinoja suurimpien kaupunkien välissä ja kaikki muu rautatieliikenne käyttää busseja. Pendolinoon emme nyt Pieksämäellä päässeet vaan Inter-City-junaan, joka sekin on sentään niin hieno, että ei voi jatkaa Kuopiosta eteenpäin. Varkauden tietokone oli myynyt meille viereisinä paikkoina yhden ikkunapaikan, joka oli jo varattu, sekä viereisen penkin käytäväpaikan. Löysimme kuitenkin helposti itsellemme hyvät viereiset paikat, kenen lienee olleet. Pääsimme, ensimmäistä kertaa elämässämme, toisen kerroksen väeksi. Otimme tottuneina matkailijoina heti matkaeväät esiin, punaviiniä ja makkaraa, eikä kukaan moittinut. Juna kulki miellyttävästi 140 kilometriä tunnissa; Annelin mielestä 100 olisi riittänyt. Keskustelimme siitä, miten ennen matkalipuksi kelpasi pienenpieni pahvinpalanen. Nyt tarvitaan valtavat lakanat jotka eivät mahdu mihinkään, mutta teksti on yhä niin pientä, että vaunun ja paikan numeroita ei pysty näkemään ilman silmälaseja. Vaunumme päässä oli pieni koppi, jonka ovesa pieni kännykän kuva ja oven yläpuolella toinen

iso, punaista valoa hehkuva kännykän kuva. Kukaan ei käynyt siellä matkan aikana. Jäin miettimään, oliko tämä koppi paikka jossa ei saa käyttää kännykkää ensinkään, ja siinä tapauksessa miksi? Kun tulimme Kuopioon, vaunun pieniin televisioihin syttyi tekstejä, joissa opastettiin aseman reittejä. Alikulun kohdalla luki ruotsiksi "undergång". Se tarkoittaa perikatoa. (Alikulku olisi fotgärgartunnel – mutta luvattiinhan takavuosina kaikissa junissa ruotsiksi sellaistaikin, että jokainen joka matkustaa ilman lippua saa periä muilta 250 markkaa).

Olimme nyt matkamme puolivälissä. Kuopiosta olisi tunnin odotuksen jälkeen päässyt bussilla Iisalmeen ja sieltä edelleen tunnin odotuksen jälkeen junalla Kajaaniin. Me päätimme odottaa kaksi tuntia Kuopiossa, niin ruma kaupunki kuin se onkin, ja sitten mennä junalla koko loppumatkan Kajaaniin. Odotukseen tarvitaan kahvila, mutta kävi ilmi, jonkin aikaa etsityämme, että Kuopion ainoa kahvila siihen aikaan iltaa on asemalla. Menimme siis ravintolaan. Niitä oli vaikka kuinka monta samassa paikassa, kaikki samanlaisia. Ostimme matkalla takaisin asemalle marketista makeita pikkuleipiä sekä Alkosta viinipullon junaa varten. Kukaan ei Kuopiossa epäillyt varkaiksi. Asemalta löytyi "Ravintola"-kyltin alta kahvila, joka menisi kiinni viiden minuutin kuluttua kello 20. ("Kahvila"-kyltin alla olisi ollut Pub, mutta sekin meni kiinni kello 20). Kun pyysimme kahvia, meille sanottiin että

kahvila suljetaan. Koska emme suostuneet poistumaan, meille myytiin kahvia kuitenkin. Kahvipullaahan meillä oli omasta takaa. Ennen junalle menoa jäi aikaa aloittaa kirjoitus *Kanavan varrelta* -lehteen matkasta Kajaaniin.

Matkamme viimeinen kulkuväline oli kunnan vanhanaikainen juna, Kontiomäelle menossa, joka seisoj pimennettynä raiteella 2. Ystävällinen konduktööri selitti että säästetään akkuja. Kun päästiin liikkeelle, valot syttyivät kohta. Tässäkään junassa kukaan ei moittinut julkista viininjuontiamme, vaikka ei se ilmeisesti ole siellä päin maan tapa siitä päätellen, että jotkut savolaisherrat kävivät tavan takaa vessassa omia pullojaan tyhjentämässä. Minun mielestäni on mukavampaa juoda vaunussa kuin vessassa. Matka sujui muutenkin mukavasti pimenevässä illassa. Soltupoiikia ei ollut kuin muutama; jos niitä on paljon Anneli alkaa tuntea itsensä turvottomaksi. Konduktööri korjasi sujuvasti "sihteerin" eli automaatin virheellisiä kuulutuksia. Myrsky oli kaatanut läjittäin puita radan varrelta. Ilmatieteen laitos oli ennustanut kovaa tuulta tällekin päivälle. Mutta oli tyyntä. Veneestä ei tarvinnut olla huolissaan.

Perillä Kajaanissa oli enää jäljellä matkustajakotimme löytäminen. Sen piti olla ihan aseman vieressä. Osoitekin oli tiedossa, mutta karttaa meillä ei ollut. Luulin tietäväni suunnilleen mistä päin se löytyisi. Siihenpä Anneli ei luottanut, vaan lähti takaisin aseman puhelinkioskille tutkiakseen puhelinluettelon karttaa. No eihän ole sellaista puhelinkioskia missä puhelinluettelon kartta olisi tallella edes Kajaanissa, mutta tiesin hyödyttömäksi mainita niin joutavasta tosiasiasta. Kurkistin seuraavasta kadunkulmasta ja siellä se matkustajakoti olikin mainostaen itseään monella kielellä. Kohta Anneli tulikin. Hän oli saanut joltakin paikkakuntalaiselta varman vihjeen. Sen mukaan emme olisi pitkään aikaan päässeet perille. Onneksi Anneli suostui melkein heti uskomaan, että meidän matkamme määränpää oli jo näkyvissä.

KAJ NYMAN

II

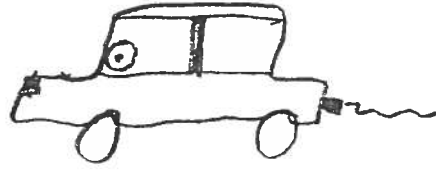
Matka Kajaaniin on tehty. Meno-matkalla minä pelkäsin vähän, tulomatkalla minä pelkäsin paljon. En tiennyt, että Varkauden ja Multalan välisellä mutkaisella tiellä voi ajaa 120 kilometriä tunnissa eikä tulla yhtään aikaisemmin perille kuin jos olisi ajettu vähän yli viittäkymppiä. Matkaahan on runsaat viisikymmentä kilometriä ja matkaa tehtiin hyvin ilmastoidussa taksissa reilu tunti. Yksi mielen levähdyspaikka matkalla oli, Kangaslampi, jossa nopeusrajoitus on 40 kilometriä tunnissa – siinä taksi ajoi vain viittäkymppiä. Olisi luullut, että me tuolla yli sadan kilometrin tuntivauhdilla olisimme ajaneet matkan kahteen kertaan.

Junassa minä en pelännyt, vaikka se ajoi turhan kovaa. Minusta matka on tärkein, ei äkkinäinen perille pääsy. Kun juna ajaa yli sataaneljääkymppiä, on jo vaikea laskea laiturilla olevat lehmät. Jos ne ovat kaukana, huononäköisenä en erota niitä vauhdissa hevosista. Ja metsät vipeltävät silmissä niin että kaikki on sekametsää, en erota puita vihreästä sotkusta.

Kajaanissa vauhti loppui. Matkustajakodissa, jonka nimi oli HUONE JA AAMIAINEN, saimme matkatoverini kanssa aamiaisen huoneeseen ”kuin Kiinan keisarin hovissa” – kuten majatalon isäntä sanoi. Matkustajakoti tai majatalo – nämä sanat antavat lämpimämpiä mielikuvia kuin sana hotelli.

Kävelimme kaupungin halki ja sillan yli Kaukametsä-seminaariin, jonka nimi oli KIELEN SILLAT. Seminaari aloitettiin kiehtovalla, salaperäisellä kantelemusiikilla. Sitten meille kerrottiin, että kulttuuri on, ja on aina ollut, tärkeää sen itsensä vuoksi. Kuitenkin kuulema nyt toimintaympäristön muuttuminen pakottaa perustelemaan kulttuurin uudella tavalla, puhumaan uudella kielellä. Heti tämän kuultuani aloin voida pahoin.

Mitä tarkoittaa ”toimintaympäristö”? Kenen ympäristöstä oikein puhutaan? Rahanko? Ja sekö pakottaa perustelemaan kulttuurin tarpeet rahalla mitattavin

tuloksin? Ettei tulokseksi muka enää riitä ihmisyyden kasvaminen ja kokeminen?

Onneksi lavalle hypähti nyt Aleksis Kiven NUMMISUUTAREIDEN Esko, joka pohti naimisiinmenoaan, tunteitaan, odotuksiaan, itseään miehenä. Eskoa ei ollut kukaan tuotteistanut puhumaan uudella kielellä. Hyvin häntä matkalainen ymmärsi, hän puhui elävää suomea.

”Siihen aikaan kun muut saarnasivat suomalaisuutta, Aleksis Kivi oli suomalainen.” Näin sanoi äidinkielen lehtori Tuula Uusi-Hallila. Hän oli varma, että jos Kivi eläisi, ei tämä istuisi television lauantai-illan tietokilvoissa eikä hupiohjelmassa. Kivi voisi sen sijaan ihmetellä, miksei suomenkieli vieläkään kelpaa. Miksi väitöskirjojen yleisin kieli on englantia? Miksi lapsia pannaan englanninkielisiin kouluihin? Miksi koulu ei kelpaa vaaliteemaksi? Jos suomenkieli katoaa, sanoi Uusi-Hallila, ei se katoa siksi, että maataloudella tai telakkateollisuudella menee huonosti, vaan siksi, ettemme enää osaa käyttää omaa kieltämme.

Uusi-Hallila piti tärkeimpänä tunteeseen pohjautuvaa elämystä. Sille matkalle pääsee fiktion kautta. Miten muuten kuin kertomusten, kirjallisuuden, avulla opetamme nuoria kohtaamaan elämän. Kirjallisuus opettaa hallitsemaan ristiriitaista todellisuutta, hän sanoi.

Tiedotusvälineitten tulisi kertoa nuorista jotka lukevat. Aikuisten tulee antaa lukemisen malli. Uusi-Hallila kertoi nuoresta, joka oli sanonut, että olisi tehnyt itsemurhan ellei olisi löytänyt Herman Hessen kirjoja.

Teatterinjohtaja Kristian Smeds kertoi, että taide pelasti hänen elämänsä nuorena. Kun hän löysi Väinö Linnan kirjat hän ymmärsi, että maailmassa on paikka, johon

jokainen aina pääsee: taide. Hän ei hypännyt reppuineen jokeen, vaan muutti matkatavaransa taiteeseen, ja on sillä matkalla yhä.

Smeds sanoi, että taiteen tehtävä on olla vastavoima vallalle – nykyisin markkinavoimille. Taiteen tehtävä ei ole olla oikeassa, vaan näyttää mitä muuta yhteiskunnassamme on kuin nuo markkinavoimat. Taide asettaa vastavalon, missä näkee mitä todellisuudessa tapahtuu.

Ja niin tapahtui. Kajaanin teatterissa Smedsin kirjoittama ja ohjaama HUUTAVAN ÄÄNI KORVESSA valaisi yhteiskuntamme arvot: rahan mahdin, viinan mahdin, uskonnon mahdin, heitteille jättämisen mahdin, piittaamattomuuden ja vihan mahdin. Näytelmä avasi mielen näkemään, että ennen siirtymistä piittaamattomuuteen on jokaisessa meissä hyvyyden ja rakkauden taito – miksi tuo askel siihen, askel taaksepäin, on niin vaikea. Mihin me olemme matkalla?

Matka kieleen jatkui seuraavana päivänä. Miten asiatekstin kieli on muuttunut sadan vuoden aikana? Dosentti Pirjo Hiidenmaan esimerkit koulukirjojen tekstin muuttumisesta kauhistuttivat minua. Ennen kirjoissa oli elävää, kuvailevaa kieltä. Kun alettiin panna kuvia lisää koulukirjoihin, kielestä tehtiin samalla niukkaa ja abstraktia. Ja sujuvan lukemisen yhdeksi ihanteeksi tuli nopeus.

Liian vaikeista ja tiiviistä teksteistä tuli sitten valituksia niin opettajilta kuin opilailta. Mitä tehtiin? Minne päin matkattiin kielessä? Muutettiin typografiaa, tekstin ulkoasua. Lisättiin lihavoitteja, väritettyjä sanoja, tekstilaatikoita, lyhyemmiksi saksittuja kappaleita. Itse kielen köyhyyteen ei puututtu. Tekstit ja kirjat on tuotteistettu, sanoi Hiidenmaa.

Matka kieleen on minusta eri asia kuin matka kuvaan. Kuva ei korvaa kieltä. Kuva kirjassa on ensisijaisesti silmille annettu valmis mielikuva. Sen sijaan kuvaileva lause, teksti, kieli, antaa mahdollisuuden luoda omia mielikuvia omassa sisimmässä. Omat mielikuvat jokainen meistä luo kaikkien aistien avulla, ei vain silmien kautta. Hyvä teksti, kieli, saa lukijan maistamaan, haistamaan ja kuulemaan näkemisen lisäksi.

Älkäämme suostuko tuotteistettaviksi! Ei koko kulttuurin toimintaympäristö ole muuttunut. Taide näyttää vastavalossa sen, että tuotteistaminen on vain vallan uutta kieltä – on olemassa toisenkinlaista, kaikkia aisteja kutkuttavaa kieltä. Matkatkaamme siihen.

Matkalta tultua koti tuntuu taas niin hyvältä. Matkan kokemukset ja aistimukset muhivat sisimmässä. Hyllissä on vanhoja kirjoja, joita luen uudelleen ja uudelleen. Matkalla kieleen ei tarvitse ajaa kovaa junissa ja takseissa. Voi lukea hitaasti, pysähtyä missä haluaa, palata jo luettuun, ja matkata taas eteenpäin.

ANNELI PÄÄKKÖNEN

Kaikenlaisia kanavia ja vähän muutakin

Armas lehtemme Kanavan varrelta täyttää kymmenen vuotta. Onnittelut! Ei silti vielä vanhuus vaivaa. Still going strong, kuten viskipullon kyljessä sanotaan. Kymmenen vuotta tuo mieleeni rakkaan tyttärentyttäreni Sofian, joka on tuon ikäinen ja on vikkela, älykäs ja juonikas. Sitä samaa toivotan lehdelle. Näin tuli onnittelun velvollisuus kunnialla hoidetuksi.

Kanava tässä yhteydessä tarkoittanee Oravin kanavaa, sen tyhmempikin huomaa. Siispä kaikkien luotettavien kommentaattorien perimmäisen tavan mukaan haen esille tietokirjan, jottei tulisi asiavirheitä. Käytettävissäni on tähän hätään Otavan Iso Tietosanakirja, jonka ensimmäinen osa ilmestyi samana vuonna kuin allenerkitty syntyi. Hakusana Oravi löytyy osasta 9 (1934) ja kuuluu näin:

"Oravi eli Oravintaipale, suluton kanava n. 3 penink. Savonlinnasta pohjoiseen, Savonlinna-Joensuu väylällä. Rakennettu 1859-61, uusittiin 1881 ;kanavan yli rakennettiin puinen maantiekääntösilta 1891; 9.8 m:n vapaa aukko. Kanavan pituus on n. 240 m pohjaleveys 7.4 m, vesisyvyys matalan veden aikana 2.8 m. - Luotsiasema".

Aikanaan kävi kuitenkin niin, että ajelin useaan otteeseen vanhalla Saab-rämällä ko. kanavan yli hissukseen ja arvioitsin sen mittoja silmämääräisesti. Leveys ei oikein täsmännyt kirjatietoon. Silta ei ollut kääntyilevä ja niinpä aloin epäillä syvyyttäkin. Sitä en koetellut, koska olen aina ollut hiukan huono noissa uimahypyissä. Ja oli tärkeämpääkin mielessä.

Piti nimittäin yrittää hurmata eräs Oravi-peräinen tyttölapsi, oikeastaan silloin jo leski. Ja kun hän vakaumuksen voimalla kehui Oravin mahtavaa menneisyyttä ja vielä mahtavampaa nykyisyyttä, niin pidin mölyt mahassani. Ja aiheesta. Kaikkia epäilyksiään ei aina pidä julkilausua. Tulos tästä riisuureisusta (useammastakin) oli toiveiden mukainen ja sen myötä tuli Oravi ja vähin Ahvensalmikin tutuksi; Vesikansaa-kirjaakin tuli vähin avustetuksi. Kanaviahan on maailma väärällä, kun suorastaa historiaa luoneet vesitiet ovat edelleenkin varsin merkittäviä. Mainitsen malliksi muutamia asettamatta niitä tärkeysjärjestykseen. Mutta siis vertailuksi Oravin kanavan rinnalle, jota lienee siis monteerattu vielä vuoden 1881 jälkeenkin.

On mm. Suezin kanava, joka erottaa Afrikan ja Aasian eri puolilleen. Suezin rannalla eräänä helmikuuisena päivänä tapasin rakkaan tuttavan eli pääskysen. Yritin hihkaista, että muista tulle Suomeen takaisin. On Panaman kanava, jonka rannalla taas aikanaan seurasin US-sotalaivan hidasta lipumista suuresta merestä vielä suurempaan. Mustatukkaiset miehet rannalla puivat nyrkkiä valkopukuisille jenkkimerimiehille ja mustasilmäiset tytöt heiluttivat heille kukkavihkoilla. Tapahtuuko näin Oravin kanavallakin? Ollaanko seilaajille mustasukkaisia? Sillä merimieshän on aina eri mies vaikka Saimaallakin.

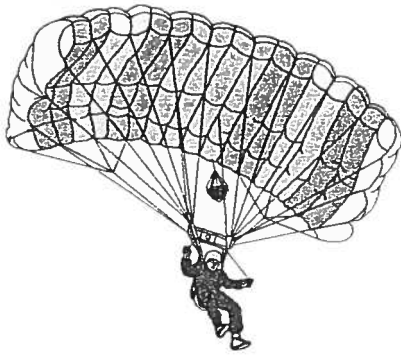
Ja sitten se tärkein, eli Höytiäisen kanava, jonka rannalla olen kasvanut yhdeksän vuotta ja vanhennut kahdeksan vuotta. Koko kanavan suuri ihmeellisyys on siinä, ettei se ole kanava

ollenkaan, vaikka kartassa niin sanotaankin. Olipahan vain aikanaan muutamia ahneita maanmuokkaajia Höytiäisen rannoilla, jotka saivat päähänsä hankkia viljavaa vesijättömaata kaivat-
tamalla ojan Höytiäisestä Pyhäselkään. Työ aloitettiin vuonna 1854 ja 1859 piti laskun tapahtua. Mutta eräänä elokuisena yönä vesi otti sen vallan, jonka Luoja on sille antanut. Korkeus-
erojen mittausta kai oli unohtunut. Niin syntyi ns. Höytiäisen kanava, jossa veden aikanaan raivaama uoma on parhain paikoin liki kilometrin levyinen. Ja nyt uoman pohjalla virtaa vuolas joki, jota siis kanavaksi sanotaan.

Oravin kanava on sentään syntynyt mielekkään ja järkevän harkinnan tuloksena kaikkine tarpeellisine mittauksineen. Ja kun Oravin ihmeellistä luontoa ja kanavan varren mainioita turistipalveluksia on mainostettu valtalehtien toimesta, niin turistien ryntäys saatta pikapuolin vakavasti häiritä tai sitten elävöittää kanavan ranta-asujaimien elämää. Niin että kyllä tällainen kanava mediallyiseksi tuekseen ainakin yhden lehden tarvitsee. Onnea edelleenkin!

Rauno Hämäläinen
Oravin vävy

Oivallinen Oravi

ORAVI ja sen ihmiset tuovat mieleeni kanavan varrella viettämäni 10 vuotta.

Kaikki alkoi huutokaupasta. Huusimme itsellemme huonokuntoisen talon rannalta. Sitä ennen oli kuitenkin varmistettu, että rakentajaksi saadaan Arvo Seppänen. Emme häntä etukäteen tunteneet, mutta Sirkka Holopainen tunsu ja se riitti. Kävimme tutustumassa taloon ennalta ja voi kauhistus. Matkalla piti ylittää Haponlahden kanavan silta. Tie oli mitä liukkain. Miten selviäisimme siitä toiselle puolelle kolaroimatta?

Kolaria ei tullut Oravissa asumisen aikana. Arvo teki talon valmiiksi ja pääsimme muuttamaan. Oli hyvät naapurit Mirja Koikkalainen ja Kautosen perhe. Ja Anja Luostarinen perheineen. Katjasta tuli kuin oma lapsi. Ja meilläkin oli mukanamme oma Pinjamme, joka nyt valmistautuu ylioppilaskirjoituksiin. Elämä oli rikasta.

Erityisellä ilolla muistelen kylätoimikunnan kokouksia. Puolet miehiä, puolet naisia, puolet työelämässä, puolet eläkkeellä. Kotiin tullessa kerroin aina riemulla, miten antoisaa meillä oli. Ja hyvä sopu. Monta asiaakin saatiin hoidettua. Ella Laitinen antoi lehti-idean ja Hanne Karppa kantoa siitä päävastuun. Karpan työtöt olivat innolla mukana jakamassa lehteä postilaatikkoihin.

Tuli Emman mökin aika. Mirja Tiainen kertoi, miten Kuopiossa on kiva mökki yhteiseen käyttöön. Hän kyseli, josko Oravistakin löytyisi sopiva rakennus Ei löydy, ajattelin. Mutta niinpä vain se löytyi siitä ihan Mirjaa läheltä. Pidettiin monenmoisia talkoita. Armas Pakarisen panos oli suuri. Kaikkia kylän miehiä tarvittiin korjaushommiin. Raija Järvenpää toi astioita, Marianna Kokki ompeli verhot, mattoja ja kehtokin ilmestyi mökkiin. Oli piha- ja sisätalkoita. Karpan Jari irrotti päivästä toiseen korkkimattoja lattialta.

Rikkaus ei ole raha-asia. Hyvät ystävät ovat suuri kiitoksen aihe. Heitä löytyy Oravista.

Sydämelliset onnitteluni ja kiitokseni teille, jotka nyt jatkatte työtä Oravin hyväksi.

Utissa syksyllä 2002
Aune Autio

"KANAVAN VARRELTA" JO KAUAN SITTEN

Lehti KANAVAN VARRELTA on kasvanut ja kehittynyt vuosien varrella samaan malliin kuin lapsi tyttösestä nuoreksi neidoksi niin ulkoiselta olemukseltaan kuin sisällöltäänkin. Alku oli pienimuotoista ja ehkä vähän hapuilevaa, itseään ja paikkaansa etsivää. Mutta pienestä taimesta voi kasvaa suurempi ja paremmin ja rohkeammin itseään ja itselleen tärkeitä asioita esille tuova kokonaisuus. Riippuu täysin kanavan ympäristön asukkaista - olkootpa he vakituisesti siellä pysyviä tai kesäasukkaita - miten he kukin puolestaan ja tavallaan rikastuttavat lehden sisältöä. Iloiten omista onnistumisistaan ja antaen toisille pienempiä ja suurempia ilon aiheita ja nautinnon hetkiä. Jakaen myös tärkeitä tietoja kylän tapahtumista niin jo koetuista kuin odotettavissa olevistakin.

Ajatus ja siemen kylän lehdestä kylvettiin jo sotavuosien aikana. Kanssani siinä yrityksessä olivat Ester, Impi ja Oiva. Eräänä syksynä, kun illat pimenivät ja kesäiset pyöräretket, rantanuotioilla vietetyt hetket ja muut vastaavat tapahtumat piti kääriä paketteina muistojen joukkoon, tuli tekemisen puute. Sitä tyhjyyttä täydentämään heräsi ajatus lehdestä. Jokaisen tuli kirjoittaa joko runoja tai suoranaista tekstiä taikka molempia. Kokoonnuimme tutkimaan saalistamme ja teimme hahmotelman koosteesta. Päätimme, että jokainen vuorollaan työstää saadun kokonaisuuden. Jokainen voi halutessaan jäljentää sen itselleen.

Eipä ollut käytettävissä kirjoituskoneita. Kun toisen käsiala voi olla vaikeammin luettavaa, varmuudeksi piti kirjoittaa tekstaamalla. Näillä eväillä saimme aikaiseksi neljä kokonaisuutta. Toiset totesivat homman liian hankalaksi ja aikaa vieväksi, he odottivat, että minä hoitaisin seuraavien koosteiden kokoamisen. Ajattelivat ilmeisesti, että kun työskentelen itsenäisesti, voisin käyttää aikaani toisia enemmän. Kuitenkin minunkin piti ansaita elantoni ja istua ompelukoneen ääressä ja varsinkin sesonkiaikoina tehdä pitkiä päiviä. Toisaalta kevät kurkisteli jo valoisine iltoineen ja pidentyneine päivineen, joten lehtihomman saattoi jättää lepäämään ja odottamaan mahdollista jatkoa.

Omaa nuoruuttani muistellessani ja vertaillen sitä nykyisten nuorten rientoihin, tulee eittämättä mieleen ajatus, että me elimme suojattua elämää. Toki jokainen halutessaan löysi silloinkin toisenlaista sisältöä aikansa kuluksi. Mutta niin nykyäänkin on jokaisen itsensä päätettävissä minkä tyyppisen virran vietäväksi jättäytyy.

Löytäköön jokainen kylän asukas mieleistään ajankulua, mielen tasapainon ja sisäisen rauhan ja kantakoon murusiaan yhteiseksi hyväksi ja virkistykseksi.

Onnentoivotuksin ja
siunauksin

Oili

Matin mietteitä

Tästä huomaa ajan kulun, kun Kanavan Varrelta -lehtikin on ilmestynyt jo 10 vuotta. Niin, lehden toimittaja pyysi, että kirjoittaisin jotain juhlanumeroon, mutta jotenkin tuntuu, kun tässä on omakin juhluvuosi samana vuotena ja jo 80 täysi, että alkaa olla takki tyhjä. Mietin, mitä tässä 10 vuodessa oikein on tapahtuna. En ensimietinnällä löytänyt mitään erikoista, vaan tavallista taaperrusta vuodesta toiseen. Huomasin kyllä yhden asian omalla kohdallanikin; miten nopeasti lipsahti taas yksi 10-vuotiskausi; suoraan sanoen hämmästyin, kun huomasin olevani 80-vuotinen ukko. Näin nopeasti kun vuodet luistaa alta pois, niin kohtahan olen 90. No, tämä on turhaa ennakkointia: Elellään päivä kerrallaan.

Niin, meikäläinen jos jotain kirjoittaa, pitäis kirjoittaa niiltä ajoilta, kun "Isä lampun osti". Kyllä niitä vanhoja juttuja ihan lapsuusajoilta on mielessä ja muistissa. Ja nuoremmalle ikäpolvelle olis mieluista luettavaa minkälaista oli elämä ennen.

Mutta mennään nyt tähän viimeiseen kymmeneen vuoteen, onhan sitä jotain merkittävääkin tapahtunu, kun oikein muistinsa pinnistää. Minusta merkittävin saavutus koko kylän tapahtumista on se kirja, Vesikansaa. Kiitos siitä Tuomolle, hän se suurimman työn ja taakan kantoi. Kirja tuli ihan viimeisillä hetkillä, kun oli vielä olemassa vanhaa muistitietoa, joka koko ajan häviää. Kirja on arvokas teos, sen arvo vuosien myötä koko ajan kasvaa. Jos kylän historia pidetään uusien sukupolvien tiedossa, niin 50 vuoden kuluttua olis kirjoitettava uusi teos, mutta se on taas sen ajan ihmisten asioita, ei mennä asioiden edelle. Pysytään vielä tässä ajassa.

Toinen merkittävä juttu on tältä kuluvalta vuodelta: Saatiin rukoushuoneelle se muistolaatta koko kylän, Ahvensalmen ja Oravin, sankarivainajille. Siinä on nyt jokaiseen sodissa 1939-1945 kaatuneen nimi. Laatta on rukoushuoneen seinällä muistuttamassa seuraaville sukupolville siitä mitä maksoi, että Suomi on vapaa maa, ja että ei Siperian juna jyskyttänyt. Tälläkin kylällä olis asiat ihan toisin, jos ei olis kansa ollut yhtenäinen ja jos maata ei olis puolustettu. Mutta saimme maksaa kalliin hinnan, silti kannatti; nyt on Isänmaa vapaa. Tästä muistolaatasta lankeaa suurin kiitos Paavo Asikaiselle. Hän oli ensimmäinen asian alkuunpanija, hän jos ei viritelly tätä asiaa, ei sitä laattaa olis siellä vielääkään. Mutta nyt se on. Onpahan sekin juhlistamassa pyhää tilaa, kun tämä vuosi on myös rukoushuoneen 50-vuotisjuhluvuosi, jota seurakunta on päättänyt juhlia lokakuussa.

Niin, kyllä kanavan varrella juhlia riittää - siitä vaan viritellään hyvää juhلاميeltä kanavan varrella asujat ja kauempanakin.

Matti Rautiainen

JK. Näiden mietteiden lopuksi haluan kiittää kaikkia Kanavan Varrelta -lehden toimittajia arvokkaasta työstä 10 vuoden aikana. Lehdessä tulee esiin kylän tapahtumat ja erikoisesti lehteä tuntuu kaipaavan ne ihmiset, jotka ovat täältä lähteneet toisille paikkakunnille työn perässä, ja liioinkin ne ihmiset, jotka ovat täällä syntyneet ja kasvaneet sekä koulunsa käyneet.

Syksyn ruska

Jo maahan tippuu keltalehti,
on täpliä täynnä jo maa,
ruusupensaskin punaposki,
saunan nurkalta kurkistaa.

Niin lyhyt on Suomen suvi,
niin nopeasti menee aika,
joutsenaurakin hyvästiä lauloi,
taivaalla soi syksyn taika.

On kesästä muistot jäljellä vaan,
niin kulkee ihmissuku,
maisemat näyttää parastaan,
on luonnolla värikäs puku.

15.10.2000 Matti Rautiainen

Mietteitä 40-vuotishääpäivänä

"Kun jotenkin tulis toimeen ettei elämä menis ihan kamalaksi."

Nämä ajatukset olivat todellakin mielessäni 40 vuotta sitten ennen avioliiton solmimista. Ei siinä ollut vika, että rakkautta ei olisi ollut, mutta kun pelotti ihan hirveästi se miten elämä muuttuisi. Äidin, ja monien muidenkin hyvää tarkoittava varoittelu sai tällaisen huonon ratkaisuntekijän suunniltaan. Vaikeimmat päivät olivat kihlaus- ja kuulutuspäivä; silloinhan päätös avioliitosta sinetöitiin. Kyllä itketti, mutta sen jälkeen ei ole tarvinnut itkeäkään! Odotin kovasti, että saataisiin häät pidettyä ja päästäisiin "normaaliin arkielämään", leikkimään kotia.

Häiden jälkeen teimme häämatkan Vääräsaareen puolukkaan. Sitä perinnettä on jatkettu tähän asti. (Puolan matka tulee edulliseksi.)

Kun kuulee sanottavan, että häiden jälkeen jossain vaiheessa tulee arki, niin siitä ei minulla ole käsitystä. Unelmien pilvilinnat eivät ole romahtaneet. Kun ei ole ihmeitä odottanut, niin ei ole tullut pettymyksiäkään. Päinvastoin positiivisia yllätyksiä.

En halua tästä mitään onnistumistarinaa tehdä enkä kehuskella, mutta kun tässä on kuitenkin "joten kuten tultu toimeen eikä elämä ole ihan kamalaksi muuttunut" kuten 40 vuotta sitten pelkäsin, niin uskallan sanoa, että tärkeä asia on, jos mies on hyväntuulinen. (Nainen mielestäni pystyy vaikuttamaan siihen aika lailla.) Silloin on perheessä kaikilla hyvä olla. Sanotaanhan: Lasten koti on vanhempien välisessä suhteessa.

Lapset ovat sanoneet - kun näistä asioista on keskusteltu - että hyvähän sinun on sanoa, kun isä on tuommonen tai että kun sinä et tiedä elämästä mitään.

Kyllähän minä jotain tiedän minäkin: Senkin, että rakkaus lisää vastarakkautta, ja että rakkaus lisääntyy, kun sitä tuhlaa ja että täydellinen luottamus toista kohtaan on kaiken A ja O.

Kiitokseksi omalle rakkaalle aviopuolisolleni näistä 40 vuodesta laitan lopuksi tähän Jukka-poikamme kirjoittaman runon ensimmäiseen isänpäiväkorttiinsa:

"Meidän isä on rakas ja kultainen, aina hyvä ja iloinen."

M.L.

Aaro ja Mailis 2.9.1962

"Meidän isä on rakas ja kultainen, aina hyvä ja iloinen." (Jukka L.)

Kalle Express

1. Sorsasalon mahtimies, nelkyt täyttää juhlat on ystävät ja tuttavat on tulleet juhlimaan. Konemiehet, kaverit, motoristit, koijerit kaikki skoolaa nyt kun juhlat Kallen juhliitaan. Ensiluokan juhlissa, hilpeä on tunnelma kuuluu laulu sekä kova puheensorina. Tänään vauhti hiljenee ja melkein pysähtyy, kuka lienee pysähdyksen syy?

2. Kalle vasta persoona, kuinka sitä kuvata kielenkäyttö hänellä on aivan mahtava. Murnakat ja rutakat, suhlake ja viilake Renkikin se läsöttää kopin katolla. Tulenheitin, yläne, makasiini, lippakin Honikalla matkaan vaan ja huolet jäädä saa. Tänään vauhti hiljenee ja otetaan hutikkoo nelkyt vuotta hutikan on syy.

3. Honda kirmaa kurvissa, Tiina juoksee edellä kyläläiset katselevat silmät pyöreinä. Vuodet vierii liitossa, viisitoista takana missä onkaan mullikat, voihan pakana. Talo uuden ilmeen saa, rouva kun se ahertaa naapuritkin apua auliisti nyt saa. Mitäs Kalle suutaan soittaa sekä hääräilee, tehdään niinkuin rouva määräilee

4. Jymisevä nauru soi, insinööri aprikoi kumppaninsa sanoja ja kohta tuumataan. Okei, niinpä tehdäänkin, saimme kelpo palstankin viedään pöllit pirssipaikkaan renki Peten kaa. Silloin koneen kopista, metsämiesten joukosta Eero astuu esiin, sanoo: SAATERI! Tehkää ihan mitä vaan mut eväät säästäkää, muuten teistä keho muisto jää.

5. Kun puusta lehti putoaa, silloin pyssy paukahtaa, metsämiehenäkin Kalle hyvin tunnetaan. Pallopelit, hiihtokin, lumihankipainitkin, lukenut on varmaan joka sotaromaanin. Nyt on homma hanskassa, kuminat on tehtaalla, mikäs tässä ollessa, on rahat pussissa. Silloin vauhti hiljenee ja melkein pysähtyy nelkyt vuotta pysähdyksen syy.

6. Todellinen elämä, löytyy meistä sisältä, erilaiset ystävät kun sydämen täyttävät. Oman tuvan lämmössä, Tiinan herkut pöydässä huolet, murheet unohtuvat, voimat karttavat. Ystävien seurassa, haluathan juhlia kuluneita vuosia on hauska muistella. Voimme kaikki laulaa sekä riemuita Kalle sulle paljon onnea! Kalle sulle paljon onnea!

Yhteistä taivalta viitisentoista vuotta takana: Jari ja Tiina 26.9.2002

Sankari ja sankarittaret: Birke, Hantta, Jari, Arja ja Anneli.

Onnea !!

Syntymäpäiväonnea

50 v.

Lassi Luostarinen

Onnea !

Niilo Niskanen

Oravin rukoushuone täyttää 50 vuotta 20. lokakuuta. Savonlinna-Säämingin seurakunnan toimintilana palveleva nykyinen rukoushuone on jo toinen. Ensimmäisen tuhosi tulipalo.

Oravin kylä on aina poikennut tavallisista maaseudun pikkukylästä. Vuoteen 1965 saakka Rantasalmen pitäjän veskansan puolella sijaitseva kylä oli pitäjän teollisuuden keskus vuosina 1868–1901 toimineine rautatehtaineen. Kun kirkonkylään Rantasalmelle oli maitse matkaa 90 kilometriä, oli moni asia järjestettävä niin, että oltaisiin omavaraisia. Näin myös hengellisten tarpeiden osalta.

Vuonna 1892 valmistui Oraviin ensimmäinen rukoushuone,

jota juhlavasti myös kirkoksi kutsuttiin. Sen lahjoitti seurakunnalle Oravin tehdasyhtiön pääosakas Alfred Lundgren. Tähän rakennukseen sijoitettiin myös Oravin tehdasyhtiön perustama ja ylläpitämä kansakoulu. Kylä tehtaineen oli omavarainen.

Nykyisen, nyt juhliaan viettävän rukoushuoneen tontin lahjoitti kylän kauppias Veikko Immonen ja myi omistamansa, rautatehtaan entisen konttorirakennuksen hyvin halvalla rukoushuoneyhdistykselle. Talon vihkiäisissä 24.10.1952 yhdistys lahjoitti rukoushuoneen Rantasalmen seurakunnalle. Kun kuntien alueliitokset toteutuivat vuoden 1965 alusta, rukoushuone siirtyi Säämingin seurakunnalle.

Rukoushuoneen vihkinyt piispa

Martti Simojoki totesi puheessaan: "olkoon tämä talo rukoushuone ja taivaan ovi, jossa Jumalan enkelit kantavat kaikkien teidän asioitanne alhaalta ylös".

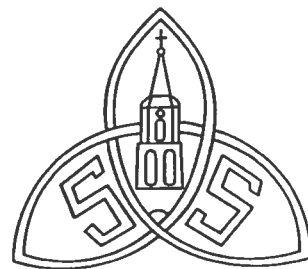
Oravin rukoushuoneessa on ollut aina varsin vilkasta seurakunnallista toimintaa. Se on yksi esimerkki kyläläisten pitkät perinteet omaavasta omatoimisuudesta. Rukoushuoneessa järjestetään seurakunnan toiminnan ohella rauhanyhdistyksen seuroja, partiotoimintaa, Marttojen kerho ja Savonlinnan kristillisen opiston ompeluseura.

Savonlinna-Säämingin seurakunnan omaa toimintaa ovat säännölliset jumalanpalvelukset, lasten päiväkerho ja perhekerho viikottain sekä vanhusten kerho. Päiväkerhotoiminta alkoi Oravis-

sa jo vuonna 1973 ja on jatkunut yhtäjaksoisesti siitä saakka. Tällä hetkellä käyvät lastenohjaaja **Helena Olasvuoren** ohjaamassa kerhossa kaikki kylän kuusi lasta.

Oravilaiset pitävät omaa rukoushuonettaan välttämättömänä.

– Jo se, että tässä juhlasalin seinällä on kyläläisten sankarivainajien kunniataulu, tekee tästä tilasta merkittävän, sanoo **Paavo Asikainen** ja osoittaa kunniataulusta veljensä nimeä.

Oravin rukoushuone 50 vuotta

"Sama meno jatkokoon"

Oravilaisten 50-vuotias rukoushuone edustaa vankkaa hengellistä perintöä

Ritva Niiranen
IS Savonlinna

Oravin ja lähiseudun asukkaat noudattivat innokkaasti kutsua ja saapuivat suurella joukolla oman kyläkirkkonsa 50-vuotisjuhliin sunnuntaina.

Useimmilla vieraista oli lämpimiä muistoja virran varren talosta, jonne oli vuosikymmenten aikana kokoonnuttu niin pyhääämun rauhassa kuin arkipäivän kiireessäkin.

Talon ahkerasta käytöstä kertonut naarmut ja muut kulumisen merkit oli juuri ennen juhlaa hiottu ja maalattu, samoin alttari ja saarnastuoli uusittu. Uusi, valoisa sisäilme oli juhlaväelle mieluisa yllätys.

Omaan kyläkirkkoon kauniin vesireitin varrelle on veskansamatkannut paljon myös veneillä.

– Ajat ja soutajat vaihtuvat,

mutta sama meno jatkokoon, toivotti vanhaa sanontaa mukaillen entisen äitiseurakunnan Rantasalmen kirkkoherra Olli Uosukainen tervehdyksessään.

Hän toi Oravin rukoushuoneelle Rantasalmen seurakunnan lahjoittaman pienoislipun, jossa on kuvattuna muun muassa kirkkove.

Savonlinnan Rauhaniitydistys toi tilaisuuteen kukkatervehdyksen ja Savonlinnan Kristillinen Opisto muisti rukoushuonetta onnittelemalla.

Luja tolvon ja armon talo

Juhlajumalanpalveluksessa saarnannut Savonlinna - Säämingin kirkkoherra Jorma Marjokorpi käsitteli uskonpuhdistuksen muistopäivänä kristinuskon keskeistä sanomaa, ylösnouse-

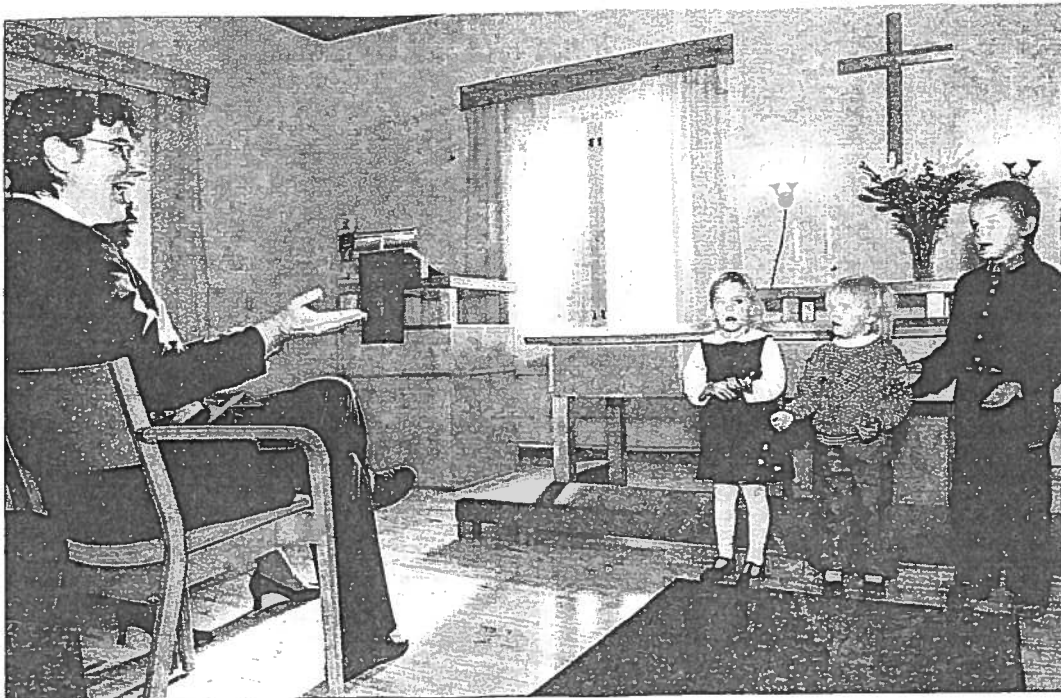
mususkoa, samoin kristinuskon levinneisyyttä ympäri maailman.

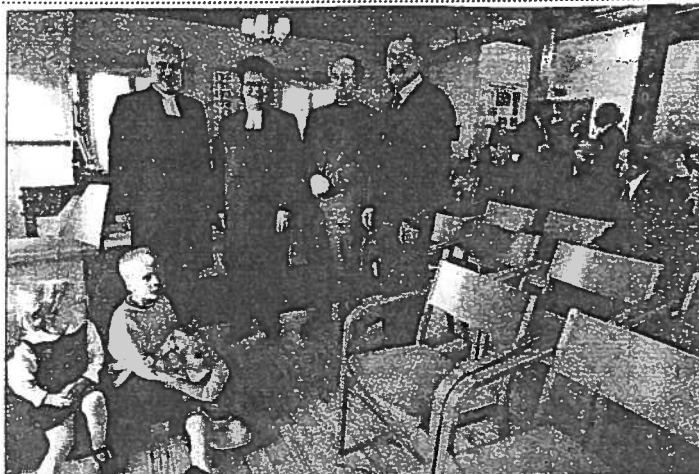
Taakkojen alla kamppailevan nykyihmisen monista vaikeuksista hän nosti esiin yhden, inhimillisen kanssakäymisen vaikeuden. Lähimmäisenrakkautta tarvitaan toistensa kohtaamisessa ja evankeliumin vapauttavaa sanomaa.

– Olkoon tämä talo aina paikka, jossa annetaan toivoa, jossa kuuluvat sanat armon ja rauha ja josta lähdetään huojentunein mielin elämään, hän lausui.

Liturgina jumalanpalveluksessa toimi rovasti Reino Juvonen ja kanttorina Arto Liukko, jonka johdolla myös kirkkokuoron lauluryhmä esiintyi. Pöydänkorkuiset päiväkerholaiset lauloivat ja leikkivät Helena Olasvuoren ohjauksessa.

Aaro Laitisen perusteellisesta historiikista ilmeni, miten paljon

Soila Puurtinen

lita, Arttu ja Nannariina sekä saarnamiehet Olli Uosukainen, Jorma Marjokorpi ja Reino Juvonen sekä diakoni Jukka Rahikainen Oravin rukoushuoneen 50-vuotisjuhlissa.

määrätietoista ponnistelua kyläläisiltä vaadittiin, ennen kuin rukoushuone voitiin vihkiä käyttöönsä 24.10.1952. Vuoden 1965 kuntaliitoksen mukanaan tuomat käytännön järjestelyt toivat hankaluuksia, joiden selvittäminen vaati kompromisseja.

– Mutta tämä on hyvä ja luja talo, aikoinaan hongasta hyvin rakennettu. Toivottavasti se säilyy meillä tulevaisuudessakin, Laitinen mainitsi.

Talolla on aina ollut uskollisia vahtimestareita ja nykyinen talonmiessiivooja **Lailla Brunou** on palvellut tehtävässään jo 11 vuotta.

Mukana kyläläisten pyhässä ja arjessa

Oravin marttojen kahvitarjoilun aikana ei kyläläisiä tarvinnut houkutella kertomaan rukoushuoneeseen liittyvistä kokemuksistaan. Jokaisen elämään talo on liittynyt tavalla tai toisella ja siitä puhuttiin mielellään.

Seurakunnan oman toiminnan lisäksi on talo ollut muussakin yleishyödyllisessä käytössä, sillä se on aina ympäri vuoden lämmin kokoustila kylässä.

Kirkkovaltuutettu **Pirkko Torpakko** kertoi olleensa mukana jo talon vihkiäisissä ja siitä alkaen hyvin aktiivisesti eri tilaisuuksissa.

– Tämä talo on minulle todella läheinen ja tärkeä, vaikka oma kirkkokin kaupungissa on rakas. Oravissa tämä on erittäin tarpeellinen tila, kun nykyään ei kodeissa paljon tilaisuuksia järjestetä.

Samaa mieltä oli kylän toinenkin kirkkovaltuutettu **Tapio Rautiainen**.

– Seurakunnalle täytyy antaa kiitosta, että se on ollut joustava

ja antanut tiloja arkisiinkin koukuihin, esimerkiksi kylätöiden ja yhdistysten käyttöön. Tämä on keskeinen paikka, jonne kynnys ei ole ollut korkea.

Välähdyksiä vuosien varrelta

Ahkerimpiin talon käyttäjiin lukeutuvat **Erja** ja **Markku Laitinen** kertoivat viettäneensä täällä monia perhejuhlia sekä osallistuneensa lukuisiin päiväkerhotoimintoihin. Erjasta tuntui lapsena, että talo oli valtavan suuri, kun hän kipitti pitkin kirkkosalin keskikäytävää.

Nythan kävijöiden mielestä talo on pieni ja kodikas, papinkin näkee ja kuulee ihan läheltä.

Saara ja **Seppo Seppänen** muistavat elävästi, kun heidät vihittiin avioliittoon rukoushuoneella lokakuussa 1960.

– Silloinkin oli kylmä päivä ja jännitti niin, että kukat kädessä tärisivät, kertoo pariskunta hymyillen.

Etäiseksi ei ole jäänyt rukoushuone **Heikki Holopaisen** perhe-kunnallekaan Ahvensalmelta. Avajaisia pidettiin aikanaan niin suuressa arvossa, että tilattiin oikein taksikyyti sinne, kun omaa autoa ei ollut.

Jouni-pojan häät on myös vietetty täällä joitain vuosia sitten. **Heikki** ja **Mirja Holopainen** toivovat, että ihmiset käyttäisivät yhä enemmän taloa tulevaisuudessakin.

Sitä samaa, talon kuluttamista myönteisessä mielessä, toivoi myös juhlan päätössanat pitänyt rovasti Reino Juvonen. Hän korosti, että elämän kaikissa murroksissa kirkko on vieläkin ihmisten turvapaikka ja tiennäyttäjä.

"SITTEN VIELÄ RAKENNAN..."

Pääsiäisviikko mökillä

Siinä se nyt sitten seistä törötti Nykästen mökki Kokkolanlahden rannalla keväthankien keskellä, kun tultiin viettämään pääsisäistä Oraviin armon vuonna 2002. Puolivalmis oli vielä mökki, mutta lattia oli, ja keittiö, ja takka antoi mukavasti lämpöä. Saunan löylyissäkään ei ollut moittimista. Pääsisäismunia maalasivat Oskari ja Monika Laitinen, joten oikea tunnelmakin löytyi. Mukavassa säässä tehtiin potkukelkkaretki Linnansaareen, jossa Metsähallitus tarjosi mehut ja makkarat.

Ykskätinen nikkari

Alettiin viimeistellä sisätiloja. Isäntä hankki jiirisahan ja ryhtyi nikkaroimaan hyllyjä vaatehuoneeseen, sitten nurkkalistoja, kattolistoja, lattialistoja ja verholaudan, joka olikin kokonaisen päivän homma. Taidot paranivat kaiken aikaa ja uskaltautuipa hän lopulta laittamaan ikkunalistoja sekä sisälle että ulkopuolelle. Mökki alkoi näyttää oikein sievältä. Parven kattopanelien ja lattian laittoon saimme jälleen ystävänapua.

Konkurssipesä yllättää

Olimme jo luopuneet toivosta että Hausmillin konkurssipesästä tulisimme enää saamaan yhtään mitään. Mutta kuinkas kävikään, pesän osti hyvinkääläinen Kallioisen firma, ja uusi omistaja toimitutti meille parven kaiteet ja portaat sekä mökin ja saunan terassin kaiteet. Mökkimme taitaa sittenkin valmistua!

Liiteri

Huhtikuussa ja toukokuussa tapahtui lisää. Edellisvuoden heinäkuun myrskyssä oli Issakkasaarella kaatunut monta mäntyä, jotka perikunta oli luvannut meille. Oli aika siirtää emännän kuorimat tukit Kummilaan. Se ei ollutkaan mikään pikku juttu, mutta tukit saatiin kuin saatiinkin raahatuksi tontillemme. Niin pääsi Korhosen Martti mestaroimaan liiteriä. Työ ei ollut joutuisaa, mutta jälki kaunista katsottavaa – käsipelillä tehtyä. Tappuvirran lossari Kauko Asikainen teki mökin katon varhaisina aamuina, portaatkin kaiteineen nousivat, ja tottakai lipputanko pihaan. Lipun saimme lahjana isänmaalliselta Jukka Himaselta. Ensimmäiset huonekalut saatiin vappuviikolla. Tuolit Makasiiniravintolan vintiltä, jotka emäntä petsasi ja niittasi niihin uudet päälliset. Alun perin kauniit umpipuiset tuolit olivat palvelleet Savonlinnan Majakassa – kotoiset istua – tuumasi Jukka. Ruokapöytä, sänky, sohva ja kiikkustuoli ja siinäpä se kalustus olikin.

Kuuma kesä

Pitkä kuuma ja kuiva kesä alkoi jo toukokuun puolella. Isännän kolme vuotta paketissa ollut haave, kasvihuone, nousi pystyyn kahden päivän urakoinnin jälkeen ja lankomiehen avustuksella. Siitä tulikin kesän tärkein kohde, kastelua, lannoitusta ja hoitoahan se vaati. Eivät tulleet retiisit, kurkut ja tomaatit ilman vaivannäköä, viljelijän iloja sekin. Muutama marjapensas, kaksi omenapuuta ja pikkuinen kasvimaat laitettiin, jotka kaikki isäntä lupasi hoitaa.

Kesäkuun ensimmäisenä sunnuntaina oli liiterin pärekattotalkoot. Päreet oli höylätty itse, mutta kattomestarina toimi Jaakko Mutka. Katto saatiin hyvään alkuun ja sitä sitten naputeltiin ajan kanssa. Heinäkuulla se lopulta tuli valmiiksi, samoin upea liiterin ovi.

Monen mielestä liiteri on aivan liian hieno liiteriksi, mutta jossainhan sitä puuta pitää säilyttää. Puuta täyteen se tulikin melkein heti.

Piha

Eräänä kuumana juhannusviikon päivänä peruutti Makkosen Reetta apumiehineen ison traktorin pihaan. Pihan laitto oli alkanut. Multaa, hiekkaa, soraa lensi sukkelaan kun Reetta lapioi. Ja kyllä sitä upposikin hirveät määrät, eikä ihme kun muistaa mitkä määrät kiviä tontilta ajettiin pois. Emäntä oli iloinen kun pääsi istuttamaan pensaita, perennoja ja köynnöksiä pihapiirin kaunistukseksi toivossa että ne viihtyisivät karussa maaperässä. Mitään varsinaista puutarhaa ei toki ollut tarkoitus laittaaakaan.

Rakennusjätteet pois ja lautakasat sahaten polttopuiksi, näin pihapiiri kaunistui koko ajan. Emännän kuningasajatus oli saada vielä alaterassi aurinkoiseksi aamukahvipaikaksi. Sen sitten nopsaan toteuttikin Jaska- ystävämme paremmin kuin osasimme suunnitellakaan. Ja onhan se ehdottomasti kuin piste i: päällä mökillämme, jo ensimmäinen kesä osoitti sen mökkimme suosituimmaksi olopaikaksi!

Kesävieraistakin oli hyötyä: talo ja sauna saivat tervamaalin, väärällä paikalla ollut saunan tolppa siirrettiin paremmalle paikalle ja saatiin ovi kunnolla aukeamaan, saunan ovi sai katajahantaakit, saunan eteinen pöydän, liiteri viereensä vadelmapensaita jne. Mutta juhannuksena ei tehty töitä. Juhannuksena soi haitari.

Autotalli

Kesälle ei näyttänyt tulevan loppua. Haukiveden pinta laski laskemistaan ja veden lämpökin oli vielä syyskuussa 20:n asteen vaiheilla. Jotta rantaan ylipäänsä pääsisi veneellä, piti pyytää ruoppaaja paikalle. Isommat kivet siirtyivät sivuun ja ensi kesän projekti olisikin laituri ja uimaranta. Syysloma meni metsän raivauksessa, niin pitkällä jo oltiin. Pienet ja huonot rangat pois, jotta jäisi tilaa isommille kasvaa, tuulen humista ja auringon pilkottaa.

Jäiköhän rakentamisvaihe isännällemme päälle, kun hän alkoi puhua autotallista. Lautaa oli jäänyt, sementtimyllyn pyöritys oli tuttua, ja auto tarvitsi suojan sateelta ja lumelta. Toppuuttelu ei auttanut - ja kun tuttu kaveri saatiin mukaan ryhdyttiin taas rakennuspuuhiin. Peräkärrikin siinä pyörityksessä hajosi hiekanhakureissulla. Mutta niin saatiin pohja valettua, seinät pystyyn ja katto päälle talveksi. Rakentamisesta on tullut jonkun verran kokemusta. Ovi sentään sai jäädä odottamaan.

Loppusanat

Onkohan nyt aika huokaista. Elämämme suurin projekti on ohi. Olisimmepa tienneet, mihin vain reilu vuosi sitten ryhdyimme! Luultavasti emme olisi ryhtyneet. Mutta totta se nyt on, unelmamme, mökki veden äärellä, norpan kotiseudulla. On aika nauttia kättemme töistä. On aika nauttia luonnon suurista ihmeistä, syksyn hiljaisuudesta, pimeydestäkin, tuulen huminasta, sateen kohinasta, pian lumen valkoisuudesta. Sitten jälleen kevään tuoksusta, auringon säteistä, ensimmäisestä viherryksestä, koko luonnon ihmeellisestä kiertokulusta. Yksi suuren suuri toive meillä vielä on: antakoon Luoja meille vielä monta tervettä vuotta nauttia elämästä Kummilassa, Haukiveden rannalla Oravin kylässä.

Arja Nykänen

Ngorongoron luonnonsuojelualue

Ngorongoron valtavassa kraatterissa elää laaja ja pysyvä villieläinkanta. Lähellä on Empakaain kraatteri, joka on nykyisin syvä järvi, Oldonyo Lengan aktiivinen tulivuori sekä Olduvai Gorgen kaivaukset, joista löydettiin yksi ihmisen kaukaisista esi-isistä, Homo habilis.

Serengetin kansallispuisto

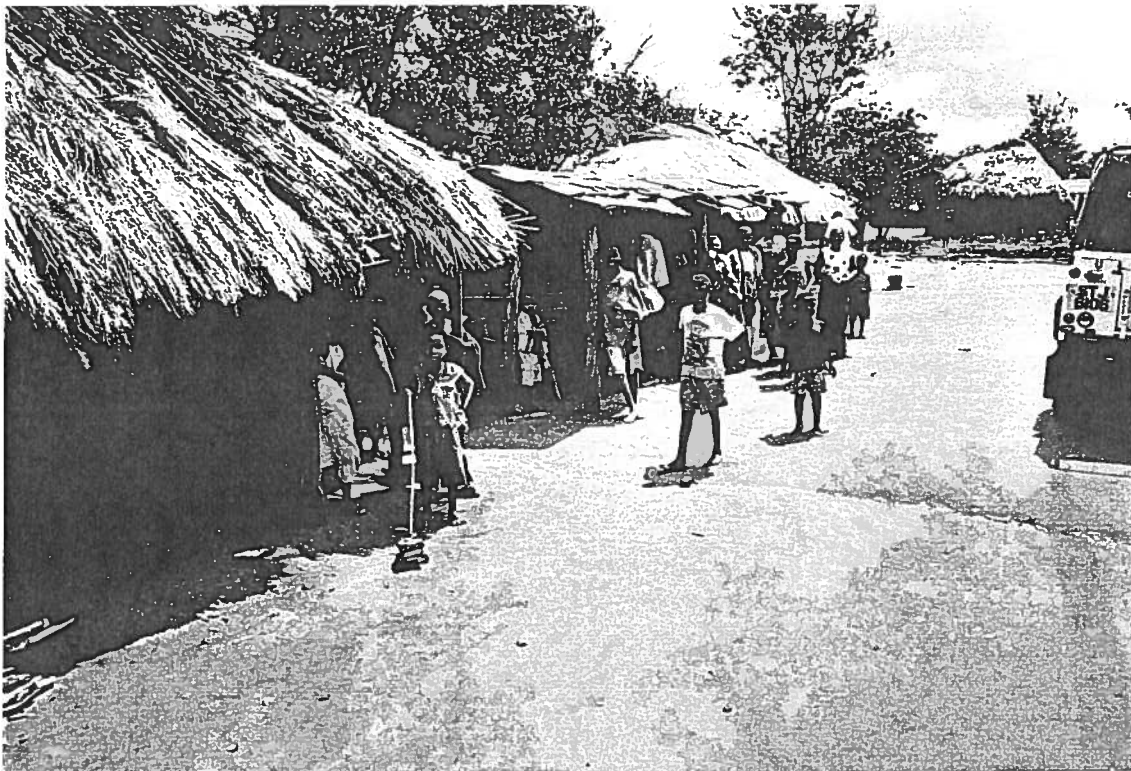
Serengetin laajoilla tasangoilla, jotka käsittävät 1,5 miljoonaa hehtaaria savannia, elää valtavia kasvissyöjälaumoja - gnuita, gaselleja ja seeproja - joiden muuttoretkiä seuraavat saalistajat. Eläinlaumat tarjoavat näkymän, joka on vaikuttavimpia koko maailmassa.

Selousin riistansuojelualue

Tällä suunnattoman laajalla suojelualueella, joka kattaa 50 000 km² miltei koskematonta maata, elää lukuisia norsuja, mustasarvikuonoja, gepardeja, virtahepoja ja krokotiileja. Puistossa esiintyy useita kasvillisuusvyöhykkeitä sankoista tiheiköistä aukeisiin ruohikkoalueisiin.

Kilimanjaron kansallispuisto

Afrikan korkein huippu, Kilimanjaro, on vulkaaninen 5 963 m korkea vuori, joka kohoaa yksinäisenä ympäröiviltä tasangoilta lumisen huipun siintäessä savannin taivaanrannassa. Kilimanjaroa ympäröi vuoristometsä, jossa elää suuri määrä nisäkkäitä, useimmat uhanalaisia.

Big five täyttyi Tansanian matkalla

Koko kesän oli Okea poltellut lähtö suursafarille toiselle puolelle maapalloa. Ehkä vähän jännittänytkin. Rokotukset olivat kunnossa ja matkaseuralainen parasta mahdollista lajia, safariseikkailija **Ossi Hyvönen**, pohjoisen poika, nimismies ja varatuomari.

Heinäkuun viimeisenä päivänä herrat Herranen ja Hyvönen pääsivät matkaan ja illan hämärtyessä määränpäähänsä, reilun puolen vuorokauden matkanteon jälkeen. Pitkä matka ei miehiä väsyttänyt, koska aikavyöhykkeen aiheuttamaa aikaeroa ei tarvinnut potea. Kelikin oli mitä mainion; kesäisen Suomen talvinen Tansania, + 25 C Kone laskeutui Tansania pääkaupunkiin Dar es Salaamiin, ja vastassa oli isäntä, suurlähettiläs, professorimies Veli Pohjonen.

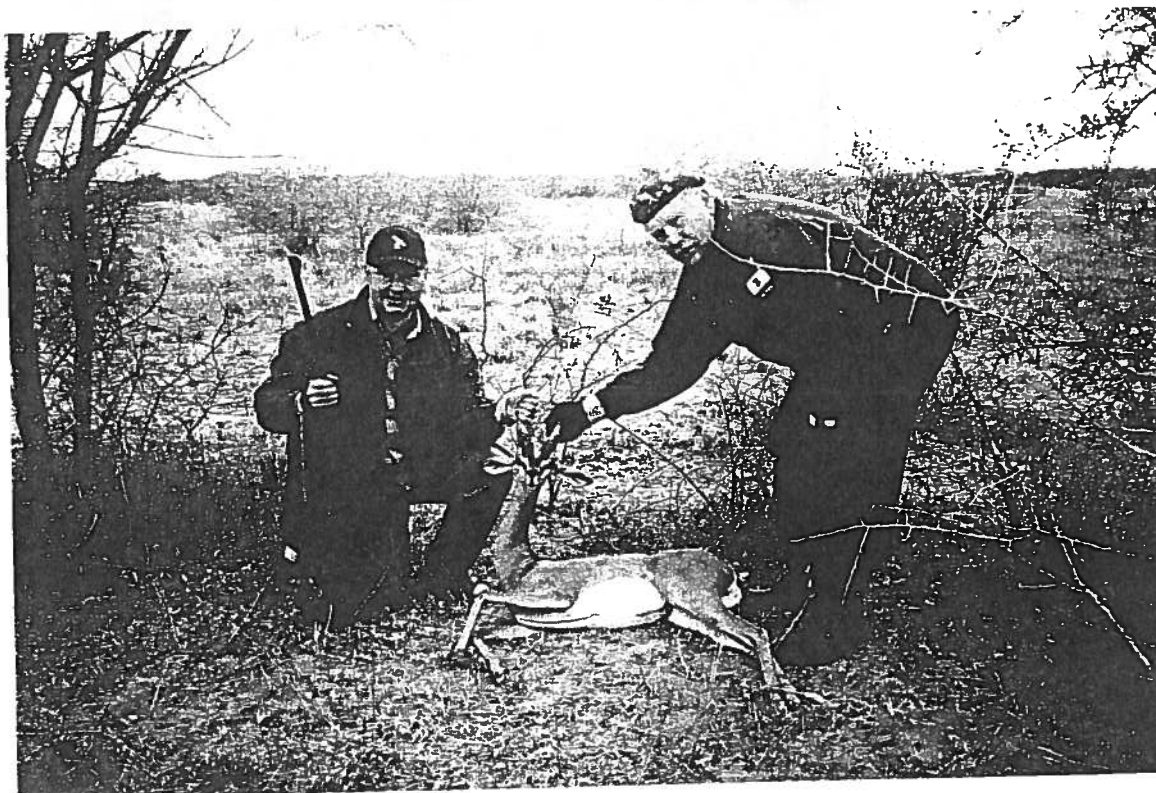
Heti seuraavana aamuna matka jatkui Intian valtameren rannalle Tangaan, kahden päivän safarille. Yöpyminen teltassa keskellä savannia kävi kokemuksesta kokeneelle eränkävijällemmekin, tussari oli valmiina mahdollisia hyökkäyksiä varten petikaverina. Safariseurueeseen kuului veljestemme lisäksi paikallisia ajomiehiä, nylkymiehiä, paikallinen riistapäällikkö, ja tietysti maan paras kokki, joka valmisti taatusti tuoreesta riistasta illallisen päivän päätteeksi.

Saalista saatiin. Reppuun pakattiin *ainakin*

2 keihäsantilooppia

1 Gerinuck-antilooppi

7 Dik-Dik-antilooppia

Kuvat: Oke Herranen, Kooste: R.H.

helmikanoja (lukematon määrä)
hietakanoja
francolin-kanalintuja.

Siivekkäitä safarin
asukkeja kaksikko
näki lukemattomia,
ja lintuekspertti
Pohjonen piti huolen
lajien tunnistamisesta.

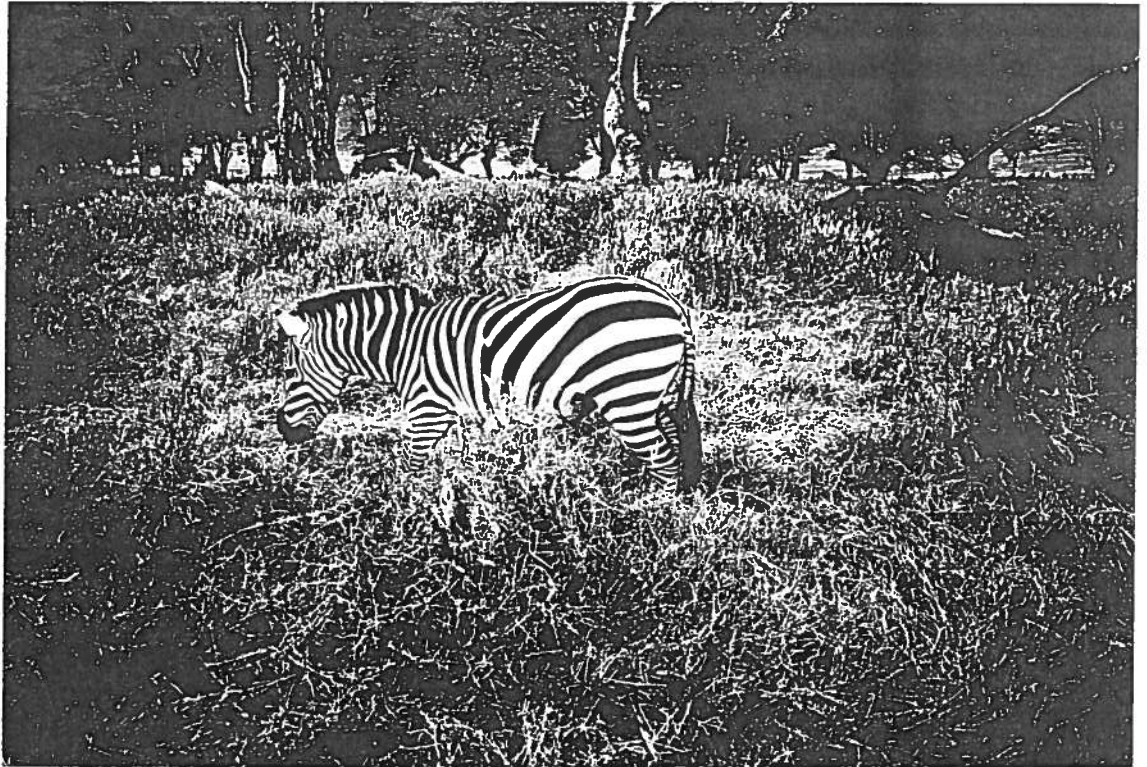
Telttasafarilta jatkettiin KIIKARISAFARILLE Kilimanjaron Arushaan, ja sieltä Ngoron-Ngoron kraatterille, jonka halkaisija on 18 km!

Seuraava retkikohde oli Lake Manyaran kansallispuistoalue. Seurue sai seurailta seeprojen, puhveleiden ja paviaanien touhuja joen rannalla. Eläimellinen elämys oli täyttymässä. Leopardipariskunnan bongaminen parinkymmenen metrin etäisyydeltä huipensi kokemuksen.

Big Five täyttä totta

Afrikan safarien osanottajien tähtäimessä on ns. Big Fiven täytyminen. Oke ja Ossi pääsivät sen näkemään ja kokemaan eli he näkivät matkallaan kaikki 5 suurta .

leijonan,
leopardin,
puhvelin,
sarvikuonon ja
virtahevon.

Savanneilta
siirryttiin
vetisempiin
maisemiin
Intian
valtamerialle.
Paikallinen
Onassis
kuljetti
reissumiehemme
kala-apajille,
joista saaliina
mm.
kymmenkiloinen
Bonito-tonnikala,
sopiva suupala
sushina
syötäväksi.

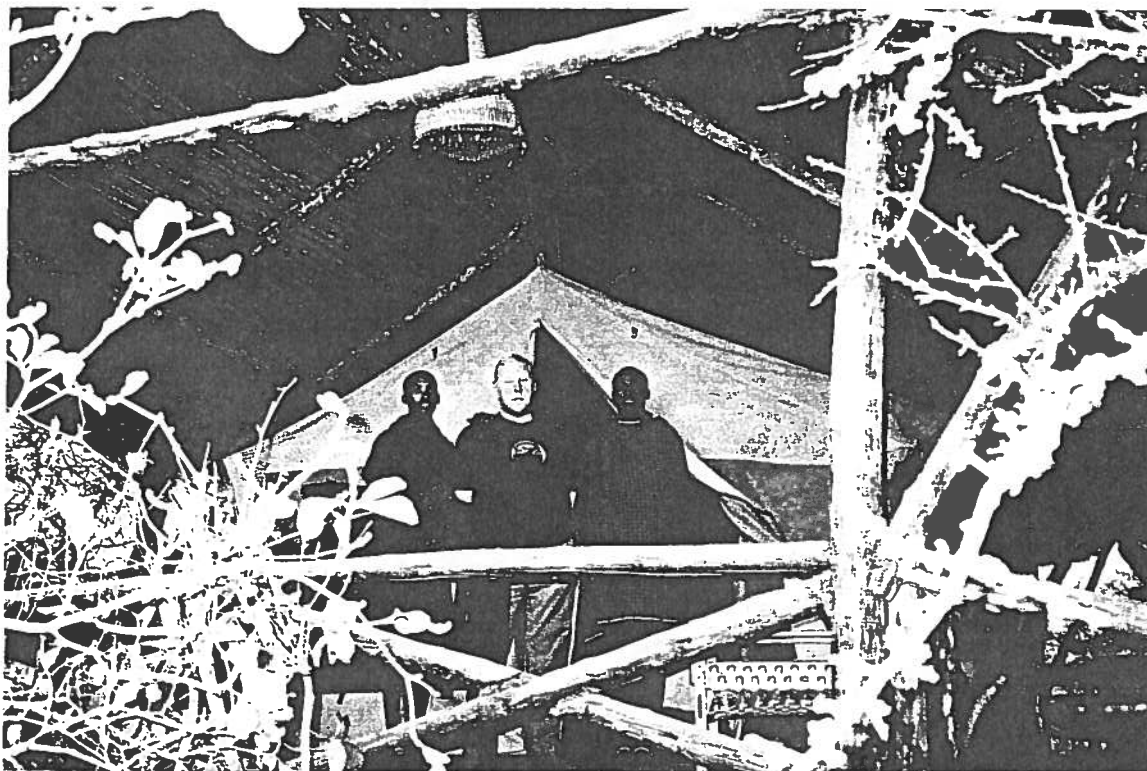

Lähes kahden viikon turnee päättyi takaisin Dar es Salaamiin. Kilometrejä kertyi mittariin tuhansia, mutta valtateiden hyvän kunnon ansiosta mailitopat vaihtuivat vikkellästi. "Tiestön kunto on parantunut huomattavasti viimeisen vuosikymmenen aikana, kehitysyhteistyöhankkeet ovat ainakin siltä osin olleet onnistuneita", kertoi Ossi Hyvönen.

Suurlähettiläs Jorma Paukun tarjoaman saunaillallisen (HK:n sinistä!) laskeuduttua lähdettiin matkaan kotia kohti Amsterdamin kautta.

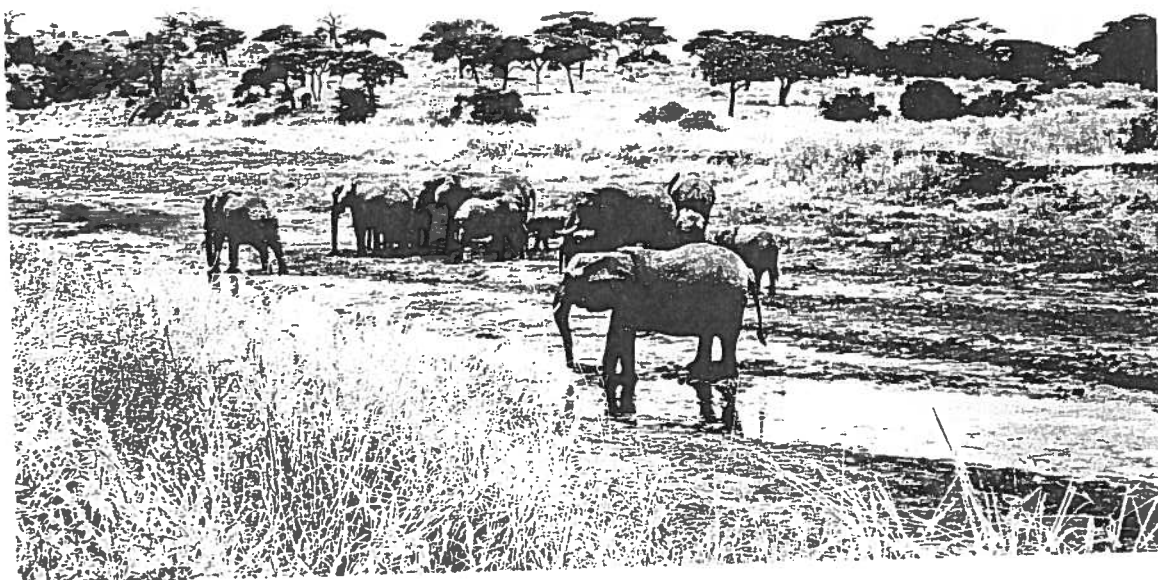
"Kerrassaan ykkösreissu", totesi Oke tyytyväisenä myhäillen, "Kyllä kannatti lähteä".

Ossin suunnitelmissa on jo seuraava safari, tähtäimessä uudenlainen kokemus : "Kaikki seikkailuni ovat olleet erilaisia, joka reissulla näkee, kokee ja oppii jotain uutta ja ainutlaatuista", tiivistää Hyvönen.

Oke ei pelkää mustaa miestä.

Helena Kerman
puh: 050-5423985

Sln 07.10.2002

Runojen ja uuden esikoisteoksen ilta

Oravin Martat järjestivät kesän kauneimpaan aikaan - heinäkuussa runoillan, illan johon jokaisen osallistujan toivottiin tuovan oma mielirunonsa mukanaan.

Marttojen runoilta on jo muodostunut perinteeksi Oravissa.

Tilaisuuteen oli kutsuttu Oili Härkönen esittelemään omaa esikoisteostaan, jonka virallinen julkistamistilaisuus pidetään lokakuussa Vantaalla. Oravilaiset saivat siis "etulyöntiaseman" saadessaan kuulla kirjain tekijän itsensä esittämänä otteita teoksestaan **Sielujen siteet**. Kirjan kirjoittaminen on rohkea ja vaativa teko. Tekstin tuottaminen ja muokkaaminen kirjaksi on pitkälinen ja vaativa prosessi. Antakoon Oilin esimerkki rohkeutta ja uskallusta kaikille kirjoittamista enemmän tai vähemmän harrastaville tuoda esiin kirjalliset tuotokset pöytälaatikoiden kätköistä julkiselle areenalle, kanssaihmisten iloksi.

Oravin Marttojen puheenjohtaja Saimi Asikainen onnittelee Oili Härköstä esikoisteoksensa johdosta.

Illan osanottajia kahvipöydän ympärillä.

Kanavan Varrelta -toimitus ja
Oravin kyläyhdistys r.y.
onnittelee Oili Härköstä
esikoisteoksen
"Sielujen siteet"
johdosta

Vuonna 1960 syntyneelle Jouko Hurskaiselle 60-luku merkitsee ennen kaikkea kolmea asiaa: lämpimiä lapsuuden kesii, televisiosarjoja ja moottoripyöräretkiä.

– Siihen aikaan harvoilla oli autoja; ajettiin joko fillareilla tai moottoripyörillä. Itse muistan monta moottoripyörämatkaa, kun isä ajoi, äiti istui takana ja minä koetin kolmantena sinnitellä kyydissä äidin takana.

Kuinka ollakaan, Hurskaisesta tuli sekä 60-luvun tapahtumien että moottoripyörien innokas harrastaja. Miehen ratsuna toimii nyt Yamahan DragStar Custom, 60-luvun malliin muotoiltu nykypyörä.

– Jossain vaiheessa harkitsin aidon vanhan Harley-Davidsonin hankkimista, mutta sellaisen omistajana pitäisi kantaa joka reissulla mukana hirveää määrää työkaluja, mies kertoo.

Hurskainen pyöriineen kiertää mielellään Suomen 60-lukuta-
pahtumia.

– Ylivoimaisesti parhaat 60-lukubileet pidetään Vuokatin Kätinkullassa. Käyn siellä joka vuosi, ja tällekin syksyille on jo liput varattu, Hurskainen kertoo.

Kultaisten vuosikymmenen kovimmasta bändistä Hurskaisella ei ole epäilystäkään.

– Se on tietenkin Renegades. Ukot ovat jo kuusikymppisiä, mutta musiikki toimii upeasti. Kannattaa käydä katsomassa. Hurskainen vakuuttaa.

Myös Oravin 60-lukutapahtuma saa Hurskaiselta hyvän arvosanan.

– Tässä on mainio tilaisuus yhdistää ilta-ajelu ja 60-luvun tunnelma, tuumii Savonlinnassa asuva Hurskainen.

Soila Puurtinen

Jouko Hurskainen yhdisti ilta-ajelu 60-luvun teematapahtuman.

Oravissa jammailtiin 60-luvun tahtiin

Soila Puurtinen

Savonlinnalainen Anaconda-yhtye riehaannutti 60-luvun musiikin ystävät.

60-luvulla on nyt kysyntää

Oravin iltamien puuhamies Jussi Peisa kertoo, että 60-luvun tapahtumilla on tällä hetkellä runsaasti kysyntää.

– Suuri osa makasiiniravintolan asiakkaista on elänyt nuoruuttaan 60-luvulla. Nyt he ovat siinä iässä, että heillä on aikaa ja intoa muistella mennyttä aikaa.

– Emme missään nimessä halua kilpailla esimerkiksi Kasinon 60-lukutapahtuman kanssa. Meillä on täysin oma juttumme. Valttikorttimme on vanha makasiini, joka ainakin minun mielestäni sopii loistavasti tällaiseen tapahtumaan.

Iltamien varten oli suunniteltu ruoka- ja drinkkilista, joka tarjosi yleisölle mahdollisuuden sukeltaa 60-luvulle myös makuhermoillaan. Baaritiskin takaa tavoitettu yöntekijä Pauliina Pietikäinen kertoo, että ruokailijat poimivat teemalistalta hyvin pitkälti samoja kestopuosikkeja kuin normaalilistaltakin.

– Ruoista suosituin tänään on ollut lehtipihvi, joka on ollut hitti jo vuosikymmenien ajan, Pietikäinen kertoo.

Juomista puolestaan erityisen hyvin on käynyt kaupaksi gin tonic.

– Heti sen jälkeen tulevat muut kuuluisat 60-luvun drinkit kuten sininen enkeli ja ampiainen sekä tietenkin jallucola.

Oravi, ja sen 2:det kasvot

Minulta pyydettiin menneestä kesästä Makasiinin tunnelmia ja tunteita. Jotenkin lähtö täältä herkistää kuitenkin kirjoittamaan kaikkea muutakin.

Jos pitäisi kiteyttää kesän tapahtumat ym. karkelot, niin joku oli todella huonosti katsonut kalenteria ja varsinkin makasiinin suurta sinistä kirjaa, jonne olimme tapahtumat laittaneet. No, **Äitienpäivänä** riitti ruoka kaikille ja tunnelma oli ihan päivänsä arvoinen. **Juhannusaatto** alkoi mukavasti sateella, jolla on tapana aiheuttaa ikäviä sivuvaikutuksia, onneksi juhannuspäivä aukeni aurinkoisena kaikille ja riemua riitti.

Kesän 2002 suurin luonnon myllerrys sattui nyt sitten **Lakeland Jazz** pääesiintyjän kohdalle ja odottelimme sähköjä useita tunteja. Ajattelin siinä vaiheessa kaikenlaisia pahoja ajatuksia...

Back to 60's ei voi pettää eikä pettänyt, aurinko paistoi ja väkeä oli päivän aikana n. 400 henkeä. Kiitos siitä kaikille ja ens kesänä rockataan taas!! Yksittäiset tanssi-illat onnistuivatkin ihan mukavasti ja toivottavasti oli kaikille kaikkea?!

Minulla oli sellainen salainen tavoite saada Oravia ruokapaikan maineeseen, kun muutin tänne ja se näyttää pikkuhiljaa toteutuvan. Makasiinissa myytiin n.13000 annosta ruokaa männä kesänä; se on iso kasa. Haluankin erityisesti kiittää koko henkilökuntaa ja etenkin **Jaria** ja **Villeä**, jotka loihdivat ruokaa jo lähes mahdottomissa tilanteissa.

Syyskuussa oli sitten vuorossa **sadonkorjuujuhla**, jossa maistelimme vaikka mitä herkuja, joita keksimme ja ilma oli mitä kaunein syyssää. **Valonjuhla** on aina syksyn kohokohta ja saa aina lehdet putoamaan puusta ja ilman kylmenemään, mutta kivaa oli. Ja kiitos kaikille kyläläisille roihuista kanavan varrella.

Oravin 2:det kasvot on niin konkreettinen kokemus, vaikka täällä asuukin: Se on sitä kun veneilykausi loppuu ja alkaa syksyn pimeät illat; kahdessa päivässä Oravi luo nahkansa ja painuu ns. talviunille niin kuin odottamaan jotakin. Näin lähdön hetkellä kuitenkin tuntuu siltä, että kyllä tätä paikkaa tulee ikävä!

Siinä se oli kesä kiteytettynä, otan mieluusti ideoita vastaan tulevaksi kesäksi ja toivotan kaikille hyvää syksyn jatkoa!

Minut löytää Levitunturilta ravintola Árranista tai numerosta 040 - 835 76 45.

Eikun kiitos kaikille!

Rav.pääll.Jussi

www.helsinginsanomat.fi

KULUTTAJA

KYMPIN KESÄYÖ

Oravin aittaan vesiä pitkin (6.8.2002)

SAVONLINNA. Savonlinnasta Kuopioon vesitse matkanneet tietävät Oravin virtaavan kapeikon, jonka ympäröivillä rinteillä sijaitsee Oravin sympaattinen kylä. Autoilijat eivät Oraviin vahingossa eksy, sillä se sijaitsee hiljaisella Savonlinnan ja Kangaslammin välisellä tiellä, ja siitäkin sivussa.

Vesiä pitkin tulijalle avautuu Haukiveden selän jälkeen laitureiden ja rantatalojen reunustama kapeikko. Vanhan punamultaisen makasiinirakennuksen laituriin voi kiinnittää veneensä tai kanoottinsa.

Hirsisessä makasiinirakennuksessa ravintolaa pitävät toista kesää nuoret yrittäjät **Jussi Peisa ja Jani Rautiainen**. Heidän käsissään on myös ympärivuotinen Kellarikrouvi ja Oravin kyläkauppa, joka on toiminut kylässä 1800-luvun lopulta saakka.

Makasiiniravintolasta vuokrataan yösijoja takapihan aittaan. Tarjolla on kaksi kahden hengen huonetta ja yksi neljän hengen huone, johon saa lisävuoteen. Huoneissa ei ole ikkunoita.

"Kesällä täällä on parasta nukkua, sillä täällä on pimeää", Jussi Peisa sanoo.

Huoneita vuokrataan myös talvisin. Yöpyjät voivat käyttää makasiiniravintolan vessaa.

Tiivistunnelmaisessa Oravissa kaikki on lähellä. Aitan rappusilta on 30 askelta kyläkauppaan, 70 askelta makasiiniravintolan terassille ja 100 askelta Linnasaaren kansallispuiston infokeskukseen.

"Viime kesänä turistikauden päätyttyä meillä oli täällä oma norppa. Se tuli kalastelemaan tuohon kanavaan, jossa näin sen kolmena peräkkäisenä päivänä", Peisa sanoo.

Majoitus liinavaatteineen maksaa 13 euroa henkilöltä per yö. Saunan voi vuokrata 8 euron tuntihintaan. Rantamakasiinin aamiainen seisovasta pöydästä maksaa 5 euroa, lounas 6 euroa. Varauksia voi tehdä numerosta 015-647190.

MINNA PÖLKKI / Helsingin Sanomat
minna.polkki@sanoma.fi

Oravin kyläkauppa myyntiin

Nykyiset yrittäjät aikovat jatkaa kaupankäyntiä Oravissa

Eeva Lankolainen
IS Savonlinna

Oravin kyläkauppa rantamaka-
siineineen ja kellarikrouveineen
on myynnissä. Kaupan ja muiden
rakennuksien nykyinen vuokra-
sopimus jatkuu kuitenkin vielä
kolmen vuoden ajan.

Kiinteistön omistaja, entinen
kyläkauppias **Sulo Tanskanen**
vakuuttaa, että kaupan omistus-
asioissa edetään parin vuoden ta-
kaisten suunnitelmien mukaisesti.

– Kun nykyiset yrittäjät aloitti-
vat liiketoiminnan kaksi vuotta
sitten, sovimme että he ovat en-
sin kaksi vuotta vuokralla, ja sen
jälkeen heillä on etuosto-oikeus
tiloihin, Tanskanen kertoo.

Yrittäjät **Jani Rautiainen**,
Jussi Peisa ja **Pekka Vettenran-
ta** ovat jättäneet tarjouksensa,
mutta hinta ei tyydyttänyt Tans-
kasta. Niinpä kyläkauppa on nyt
julkisesti kaupan.

Nuoren yrittäjäkolmikon yllä-
pitämä kyläkauppa on saanut vii-
me aikoina runsaasti hyvää pa-
lautetta. Vierasvenesatama valiti-
tiin viime keväänä Saimaan par-
haaksi palvelupisteeksi.

– Hienosti pojat ovat asiansa
hoitaneet. Lämpimästi toivoisin,
että he voisivat jatkaa tässä, mut-
ta vanhana kauppamiehenä mi-
nun täytyy todeta, että raha rat-
kaisee, Tanskanen laushtaa.

Vastauksia myynti-ilmoituk-
seen on Sulo Tanskanen mukaan
tullut jo ensimmäisen päivän ai-
kana. Vielä kukaan ei ole ollut
valmis maksamaan pyydettyä
160 000 euron hintaa, mutta tar-
joukset ovat olleet Tanskanen
mukaan korkeampia kuin nykyis-
ten yrittäjien tekemä tarjous.

– Kaupan myymisellä ei kui-
tenkaan ole mitään kiirettä. Ny-

kyinen vuokrasopimus jatkuu
vielä kolmen vuoden ajan, Tans-
kanen muistuttaa.

Yrittäjä ei huoleta

Oravin Kyläkauppa Oy:n toimi-
tusjohtaja **Jani Rautiainen** kertoo
yrittäjäkolmikon katselevan tule-
vaisuuteen levollisin mielin.
Vaihtoehtoja on useita.

– Aiomme joka tapauksessa
jatkaa bisnestä täällä Oravissa,
joko näissä tiloissa tai sitten jos-
sakin muualla, hän sanoo.

Rautiainen korostaa, että ky-
seessä ovat pitkän tähtäimen
suunnitelmat, joita täytyy pohtia
kaikessa rauhassa.

– Asiassa on monta puolta. Jat-
kaminen nykyisissä tiloissa vaa-
tisi kaupan puolella perinpohjai-
sen remontin. Lisäksi tontilla ei
ole laajennusmahdollisuuksia,
Rautiainen muistuttaa.

Tarmo-lähikauppa ja ravintola
jatkatvat toimintaansa toistaiseksi
aivan entiseen malliin.

– Olemme sitoutuneet nykyi-
seen kauppakiinteistöön vielä
kolmen kesän ajaksi. Tässä on
runsaasti harkinta-aikaa, Rautiai-
nenkin korostaa.

Rautiainen ja kumppanit ovat
investoineet rahaa muun muassa
rantamakasiinin keittiökalustoon.
Mahdollinen vuokratiloi-
sta lähtö ei kuitenkaan huolestuta yrittäjiä.

– Hankintamme ovat olleet
sellaista laatua, että voimme tar-
vittaessa viedä ne mukanamme
seuraavaankin paikkaan, Rautiai-
nen vakuuttaa.

Oravin kyläkaupan kesä on
Rautiaisen mukaan ollut jälleen
hyvä. Liikevaihto jatkaa kasvu-
aan, ja yhteistyö Saimaan eräpal-
velun kanssa kantaa hedelmää.

IS arkisto / Rauno Hietalampi

Oravin Kyläkauppa Oy:n yrittäjäkolmikon vuokrasopimus jatkuu vielä
kolmen kesän ajan.

Kyläkauppiaan tervehdys!

Lehti puusta variseepi...on siis taas syksy! Kaksi vuotta tuli täyteen 23.9.2002 Oravin kyläkauppiaana. Tuona aikana on saanut kokea yrittämisen haastavaa ja mielenkiintoista arkea. On siis aika taas lähteä haastamaan tulevaa talvea ja ensi kesää, jotta saisimme Oravin kyläkauppa Oy:n pikkuhiljaa hallintavaiheeseen.

Mennyt kesäkausi alkoi huhtikuun viimeisestä päivästä, vappuaatosta ja loppui syyskuun 29. päivänä, jolloin Makasiiniravintola sulki ovensa tältä kesältä. Kesä meni budjetoidun talousarvion mukaan eli kasvua myyntiin oli edellisvuoteen n.12%, siis kesän osalta. Mutta vaikka kasvua oli kesällä kivasti, niin silti tämäkin tilivuosi tulee olemaan vielä tulokseltaan tappiollinen. Tappion suurimpana syinä ovat liian suuret henkilöstö- ja huoneistokulut liikevaihtoon nähden. Lisäksi hävikki tulee myös vaikuttamaan tuloksen tappiollisuuteen.

Siksipä talveksi joudumme taas budjettia todella kovasti kiristämään, niin henkilöstökulujen kuin hävikin puolelta. Huoneistokulujen pienentämiseen ei juurikaan tällä hetkellä pystytä vaikuttamaan. Henkilöstökulujen pienentäminen talven osalta ei ole helppoa, sillä talvella ei taloudellisesti saisi olla minun lisäksi kuin puoli henkilöä töissä. Käytännössä tämä talvi vedetään kuitenkin kolmen henkilön voimin eli minun, Jari Kuutin ja Kyllikki Sallisen.

Oravin kyläkauppa Oy:n hallituksen kokouksessa päätimme, että Jari Kuutti tulee pienellä osuudella osakkaaksemme. Näin saamme ravintolapuolellemme entisestään kokemusta ja taitoa lisää. Lisäksi tällä päätöksellä pyrimme vähentämään henkilöstömenoja. Sallisen Kyllikki tuuraa talven aikana minua aina kun olen koulutuksessa, siis käytännössä melkein joka viikko.

Osa jo varmaan alkoi ihmetellä, että mitäs ravintolapäällikkömme Jussi Peisa tekee talven? Jussi lähti talveksi Levin hiihtokeskukseen ravintola Arraniin töihin, kokin hommiin tietysti. Jussi palaa taas yhtä kokemusta rikkaampana ja varmasti hyviä vinkkejä saaneena ruotuun huhtikuun alussa.

Talven osalta olemme päättäneet, että Krouvilla on ns. kyläläisten hinnat talven ajan! Lisäksi olemme päättäneet, että lounasta saa myös lauantaisin kaupan kahvioista klo 11 – 15 (arkisin lounasta saa samaan aikaan). Tervetuloa!

Itse käyn parhaillaan kolmea koulutusta läpi, jotka ovat Tarmo-kauppiastutkinto, Verkosta virtaa (Joensuun Yliopisto) ja matkailun QE- laatuksikoulutus. Mutta vaikka käynkin näissä koulutuksissa läpi talven, pyrin tietysti mahdollisemman paljon itse olemaan kaupalla. Eikä koulutus ole turhaa, sillä näistä kursseista on varmasti hyötyä myös teille, kyläläisille ja mökkiläisille. Pyrimme kehittämään Oravin kyläkauppa Oy:tä edelleen henkilöstön koulutuksen myötä.

Vielä haluan antaa suuret kiitokset kesätyöntekijöille hyvin tehdystä työstä! **KIITOS!**
Jouko Loikkasta haluan kiittää saamastani tuesta edellisen KaVan kirjoitukseeni! **Kiitos!**
Kiitos kuuluu myös kaikille kyläläisille, koska olette niin ahkerasti kannattaneet kyläkauppaamme (toivon tietysti näin jatkossakin)! **Kiitos!**

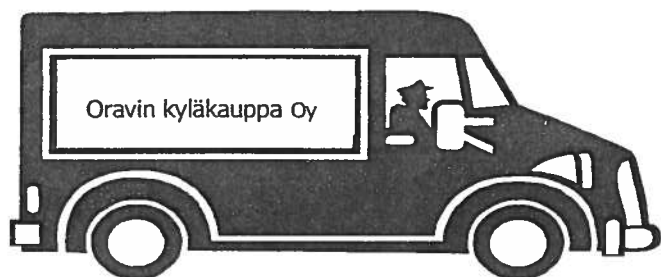
Oikein hyvää syksyä kaikille!

Jani Rautiainen
Kyläkauppias

Kaupan talviaukioloajat:

ma - pe	klo	9 - 18
la	klo	9 - 15
su		suljettu

Kotiinkuljetus

Haukiniemi-Juvola-Ahvensalmi

5 € / asiakas

Tee tilaus **klo 13.30** mennessä.

Krouvin talviaukioloajat:

to	klo	16 - 22
pe	klo	16 - 24 (02)
la	klo	12 - 24 (02)
su	klo	12 - 20

Muista myös **ALKOn**

tilauspalvelu

ma, ke ja pe,

tilaukset kaupalle klo 12 mennessä,

toim.maksu 2,50 €/kolli (max. 12 pll)

Ritva Niiranen

Ahvensalmen voimamieskisoissa rauta oli kevyttä.

"Kyllä Suomessa on vahvoja miehiä!"

Ritva Niiranen
IS Savonlinna

Taas otettiin miehistä mittaa Ahvensalmella. Keskiviikkoiltana Multalan kenttä pölysi kuin norsujen taistelutanner, kun kahdeksan riukskaa voimamiesehdokasta ponnisteli paremmuudesta satapäisen yleisön edessä.

Leikkimielisestä kisasta on tullut yhä suosittumpi kesä tapahtuma, joka kokoaa niin omat kuin vieraatkin. Moskovasta Tappuvirrälle mökkeilemään tullut suomalais-hollantilainen paris-

kunta Niina Pautola-Mol ja Baptiest Mol sekä heidän pikkutyttärensä Venla hämmästelivät miesten roimaa alkuvoimaa sekä erikoisia lajeja. Mukana oli myös rouvan sisar Iida Pautola.

– Kyllä Suomessa näyttää olevan tosi vahvoja miehiä. Itse en uskaltaisi leikkiin mukaan, kommentoi videokameraa ahkerasti käytellyt Baptiest Mol ja taputti viitteellisesti vatsaansa.

Järvenpääläiset Helena ja Jaakko Kamppila sekä heidän koiransa Oiku ovat uskollisia kesävieraita Ahvensalmella.

Ahvensalmelaiset ovat aina olleet aktiivisia liikunnan harrastajia ja juuri 30 vuotta täyttänyt rivakka urheiluseura Salmen Pojat on pyörittänyt kaiken ikäisille runsasta lajivalikkoa. Samalla on tullut luontevasti hoidettua kylälaisten ja vieraiden sosiaalisia suhteita yhteiseksi iloksi.

Kun Ahvensalmen väkiluku kesällä lähes viisinkertaistuu, keksivät Salmen Pojat väkeä yhdistävän kesätapahtuman, joka ei ole niitä kaikkein vakavimpia: sydänsuven voimamieskisan kentällä metsien keskellä. Etsitään seudun vahvin mies omaperäisten, joka voisi vaihtuvien lajien kautta ja havaitaan yleisömäärän aina vain lisääntyvän.

Volmaa luonnosta

Ahvensalmen voimamies 2002 -titteliä uskaltautui tavoittelemaan kahdeksan salskeaa nuorta miestä, useimpien juuret lähiseudun maaperässä.

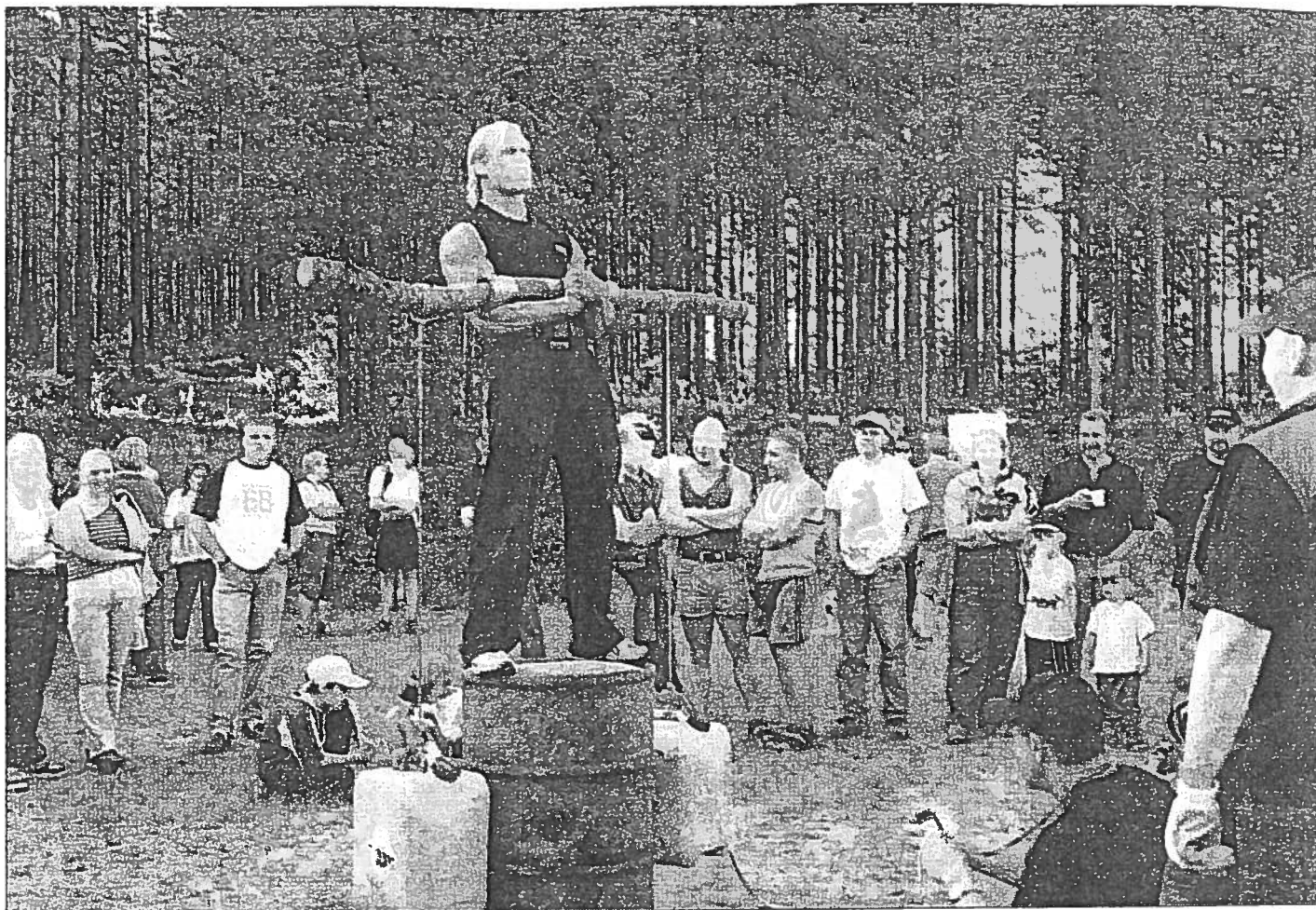
– Paljoa ei pystytty etukäteen harjoittelemaan, koska lajit sai jokainen tietää vasta paikan päällä. Piti tulla melkein kylmitään, tuumi kilpailija Jari Korhonen.

Hän, kuten kanssakilpailijansa, saa peruskuntonsa työstä ja hyötyliikunnasta luonnossa. Maa- ja metsätaloustyöt ja eräretkeily olivat monella voiman alkuläheinä.

Henkistä ja fyysistä voimaa Ahvensalmen luonnosta kertoivat saavansa roppakaupalla myös uskolliset kesävieraat Helena ja Jaakko Kamppila Järvenpäästä. He viettävät jo viidettä kesää vuokramökissä idyllisessä kylässä, kiireen ulottumattomissa.

– Luonnon antimien perässä samoilu ja Ahvensalmen rauhaissa ilmapiiri antavat uskomattoman paljon voimia kestää taas työelämän stressiä Ruuhka-Suomessa. Täällä on lupsakoita ihmisiä ja olemme saaneet paljon tuttuja, kiittelevät Kamppilat puhvetin luonan lettujen tuoksusta.

Voimaa ja viihdettä kentän täydeltä Ahvensalmen kesätapahtumassa

Hento mies ei kannattelisi kovin kauan 120 kilon painoisia kanistereita.

Voimamieskisaa he ovat seuranneet ennenkin ja pitävät sitä yhtenä kesän suosikitapahtumana, jossa kylän yhteishenki erityisesti näkyy.

Oma sisäinen Tarzan lrti

Voimanpesät hieroivat kämmeniinsä aina ennen jokaista lajia valkeaa, saippuan näköistä ainetta, magnesiumia, estämään lipsumista. Sitten voikin keskittyä kivireen vetoon, painojen kannatteluun, pölinheittoon, painonnostoon, tynnyrinpyörytykseen ja farmarikävelyyn. Nyt jos koskaan heidän oli löydettävä oma sisäinen Tarzaninsa ja päästettävä se irti!

Kivireki painoi 80 kiloa, poikipuun varassa kannateltavat muovikanisterit yhteensä 120 kiloa.

– Pidä, pidä vaan, vielä jaksat, vielä minuutti menee! kannusti yleisö.

– Nyt jo vapisee! huudettiin kohta, kun kilpailija neljän pitkän minuutin jälkeen joutui rämäyttämään painot tantareeseen.

Pölli ei lennä kevyesti kuin keihäs ja pituusennätykseksi saatiin 5,6 metriä. Tankoon lastattu 150 kilon rautamäärä nousi parhailta kilpailijalta maasta yhtäjaksoisesti 29 kertaa, perusteellisten karjardusten ja irtistysten saattelemana.

Voimaa riitti kaikilta myös 250 vesilitralla täytetyn tynnyrin

pyörytykseen ja tämä laji jätti kenttään melkoisia monttuja.

Melkein kuka tahansa nostaa maasta 60 kiloa painavan farmarisäiliön, mutta ota sellainen kumpaankin käteesi ja tee kävelylenkki yleisön edessä! Kaikki kilpailija selvisivät kuitenkin kotoista kunnialla, ehjin jäsenin ja iloisin naamoin.

Mustonen mestariksi

Voimamieheksi nousi Markus Mustonen, kakkoseksi Jukka Olasvuori ja kolmanneksi Janne Vettenranta. Koko kahdeksanmiehinen kilpailijakaarti selvisi urakastaan ehjin jäsenin ja iloisin naamoin.

Lisäksi Salmen Pojat ojensi SVUL:n pokaalin perustajajäsenelleen Arto Turuselle, joka on kunnostautunut valtakunnallisesti yleisurheilussa niin, että Merimiespalvelulaitos valitsi hänet viime vuonna Vuoden Merimiesurheilijaksi. Turunen työskentelee jäänmurtaja Konttiolla.

Urheiluseuran puheenjohtaja Pekka Roschier uskoo vahvasti, että liikuntaharrastus yleensä tulee kyllillä jatkumaan. Siitä osoituksena on esimerkiksi ensi lauantaina järjestettävä lasten yleisurheilukoulu kilpailuinenn samaisella kentällä, kunhan voimamiesten jättämät montut on saatu tasoitetuksi.

Tulevia tapahtumia:

TERÄSNAISKISAT ?

Syksyn verkkainen vaihtuminen talveen ei ole ensinkään hullumpaa aikaa. Se on turvaamisen ja huolehtimisen aikaa, jolloin itse kukin kerää talven varalta niin suuria varastoja kuin suinkin. Tuntuu hyvältä kerätä omaisuutensa aivan likelle itseään, koota ajatuksensa ja kääriytyä lämpöönsä ja kaivautua kaikkein perimmäiseen koloon, turvallisuuden keskipisteeseen, missä voi puolustaa kaikkea mikä on tärkeätä ja arvokasta ja ikiomaa. Sitten saavat pakkaset ja pimeys ja myrskyt tulla minkä ehtivät. Ne haparoivat ovia ja etsivät aukkoa josta päästä sisään, mutta se ei onnistu, kaikki ovet ovat lukitut, ja niitten takana istuvat ystävämme, ne jotka ovat ajoissa osanneet pitää varansa ja nauravat yhdessä.

Lainaus Tove Janssonin
kirjasta Muumilaakson marraskuu

Oikersit iskussa - SaPo soppakuurilla

Ahvensalmen Oilersien kaukalopallopoppoo piti ehtoonä muutamana taktiikkapalaveria Kuikanrannassa Raijan ja Mikon luona. Muutama aktiivijäsen tosin puuttui, mm. Terho Laitinen, jonka on havaittu omistautuvan perhe-elämälle ja hirvenmetsästykselle Salmen Poikien / Oilersien tapaamisien kustannuksella, mutta onneksi Pekka jaksaa vielä olla sitä mieltä, että "Kaikki paitsi palaverit on turhaa!".

Tötesimme kesän - yllätyslämpimän - aiheuttaneen säpinää niin Ahvensalmelle kuin Oraviinkin! Nyt onneksi saa jo auton parkkiin Oravin Tarmo-kaupan lähistölle kesätungoksen rauhoituttua. Jani-kauppias voi olla eri mieltä, mutta meistä on mukavaa kun ei oo tungosta!

Taidekesä on myös ohi: Makasiinin valokuvanäyttely on katsastettu muutaman kerran ja Ahvensalmella olevan Museoviraston rantamökin rappusilta on kadonnut paljasrintaiset naiset - ja Mikko käy paljon vähemmän ongella! Museoitava maitokoppi Kokkolanlahdentiellä on kesähelteen pehmittämänä romahtamaisillaan, joten päätimme pitää kunnostustalkoot maanantaina marraskuussa. Olisi sitten mukavampi taksia odotella kopin katveessa ja potkurinkin saisi suojaan katon alle.

Oravin kaukalopalloporukalle terveisiä: Vaviskaa! Oilersit kerää voimia nujertaakseen teidät (taas?) saunoen, uiden ja vahvaa lihasoppaa syöden.

Avantouimarinaisille (Annuukka, Sirkka, Raija, Maire, Lena ja muut) terveiset meiltä aremmilta ahvensalmelaisilta: Tuumataan päivä, jolloinka piristytään porukalla vaikka Häkkisen mökillä. Anne, Raija ja Birgitta lämmittävät saunan mielellään!

Asikaisen Kakulta Herrasen Ramille terveiset. Kuikan Mikolta Herrasen Jannelle: "Janne, maksaan muikut, kun jaksan", ja puheenjohtaja Pekalta terveiset kaukalopalloilijoille Oraviin mamban "Vielä on kesää jäljellä" mukaellen: "Vielä on turnauksia jäljellä, vielä tulee teillekin maaleja!"

Talvi on tulossa, mutta meitä ei hanki hiljennä, ei edes metrinpaksuinen! Muhosen Jaskalle se olis kuulemma just sopiva lumimäärä..

Toimeliasta talvea kaikille!

Oilersien puolesta ja muistiin merkinneenä,
Anne

(Toim.huom. Otsikko toimituksen käsialaa)

PS. Elokuussa pelattiin perinteinen lentopallo-ottelu Multala vastaa muu Ahvensalmi, jossa Multalan Mieslaulajat ulkomaalaisvahvistuksineen joutui laulamaan paremmilleen jälleen. Tasapuolisina tuomareina toimivat Adi ja Christa Minkkiläntieltä. Kiitokset heille!

Ylemmässä kuvassa: **Multalan Mieslaulajat**

T
E
R
Ä
S
M
I
E
H
I
Ä

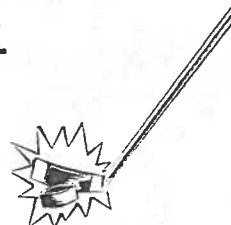

Linja-automatka
Aki Rautiaisen bussilla

Lappeenrantaan

lauantaina 23.11

jääkiekko-otteluun

SaiPa - Jokerit

Hinta määräytyy osanottajaluvun mukaan

Ilmoittautumiset:
Pekka puh. 445 134
tai
Anne puh. 050 - 381 66 62

Kirpputori

Ahvensalmen koululla
lauantaina 30.11.2002
klo 11 - 15

- hyviä, lähes uusiakin vaatteita edullisesti
- kahvit ja pullat ja arvat myynnissä entiseen tapaan

Tervetuloa shoppailemaan
tai

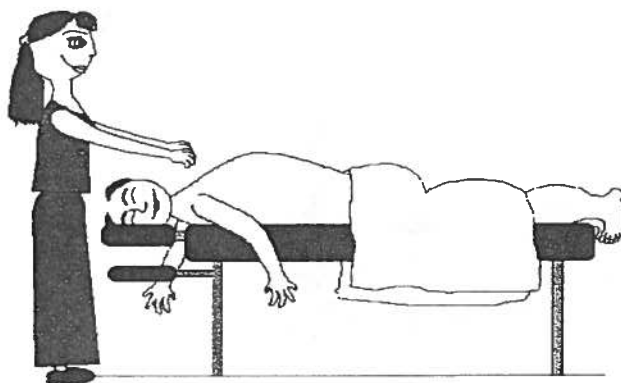
muuten vaan tarinoimaan kahvikupposen ääressä

Agatan hierontapalvelu

* kotikäynnit
*koulutettu hieroja:
hierojakoulutus Puolassa ja Suomessa

Agata Laitinen
Puh. 015 - 445 128
tai 0400 - 676 117

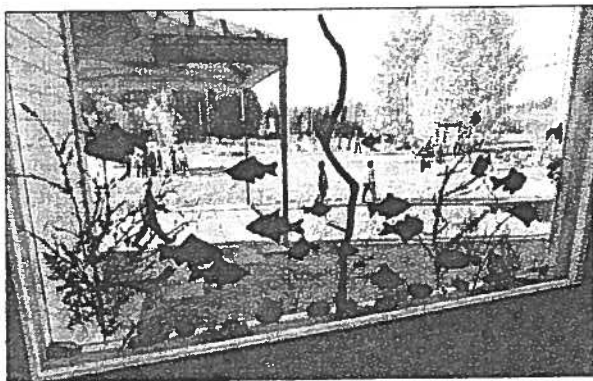
Kyläavustaja

Pirjo Partanen
palvelee

Puh. 015 - 445 126
tai 040 - 542 43 28

Juvolan Valto osaa ottaa rennosti

Juvolan taideprojektista on iloa pitkäksi aikaa.

Pauli Lundén

Örkit muuttivat Juvolaan

Pia Rask
IS Savonlinna

Juvolan koulun pihalle on ilmestynyt muutamankin örkin pesä, maja tai loma-asunto. Itse örkit ovat mitä monimuotoisempia, risu-, sammal- ja kivihirvityksiä, osalla örkeistä on jopa lemmikkieläimiä, kuten Silvo-siili.

Juvolan koulun örkkilandia on syntynyt muutamassa päivässä Etelä-Savon läänin taidetoimikunnan "Eletään yhdessä" -projektin tuloksena. Alueen koulut voivat tilata taide-

toimikunnan kautta vieraakseen taiteilijan, joka toteuttaa oppilaiden kanssa muutaman päivän taideprojektin. Juvolan koulun erityistoiveena oli saada opetukseen jotain muotoiluun liittyvää. Taidetoimikunta lähetti Juvolaan artesaani-kiviseppä Arto Lötjösen.

Pihan örkkitarhan lisäksi Juvolaan syntyi Lötjösen johdolla lumiperhospuisto, ikkuna-akvaario sekä salaperäinen vaihtuvien näyttelyiden laatikko.

Valto-örkki ja muut mönkiäiset ovat vallanneet Juvolan koulun pihan. Örkkien lisäksi pihalla on olioiden loma-asuntoja, majoja ja muuta tarpeistoa, jättäläishämähäkin verkko ja lumiperhosparvi.

Teemu Tolvasen ja Otto Häkkisen teoksessa kaksikerroksinen pajukaksio, johon johdtaa laakonki ja pikkuruiset portaavat, on jäänyt tyhjilleen vuokralaisen lähdettyä. Poisliitännyt koppakuoriainen on vielä jättänyt vuokransakin maksamatta. Siitä ei kuitenkaan ole kauan, koska sininen lupiinoksa on vielä hengissä maljakossa.

Juvolan koulun oppilaat ovat saaneet leikkiä koko maanantaipäivän, ja vielä ihan oikean taiteilijan ohjauksessa. Artesaani-kiviseppä Arto Lötjönen opettaa Artemiassa kivenmuotoilua, mutta on ehtinyt käväistä Juvolassa kolmena päivänä perehdyttämässä oppilaita tilataiteeseen ja vähän muotoiluunkin.

Ensimmäisellä kerralla Lötjönen tutustui Juvolan koulun oppilaisiin ja antoi heille tehtäväksi kerätä luonnonmateriaaleja örkiksi nimettyyn hahmoon ja sen elinpiiriin luomiseen.

Maanantaipäivä olikin sitten varmaan koko syksyn mukavin. Aivan pienimmät oppilaat valmistelevat ikkunaan akvaarion, jossa uiskentelevat syksyn lehdistä askarrellut kalat. Akvaarioteos, niinkuin muutkin syntyneet taideteokset saavat jäädä paikoilleen niin kauan kuin ne vain kestävät. Yhtenä aamuna oli kyllä jo jouduttu pelastamaan pari hukkunutta. Lötjösen kolmas työpäivä menikin sitten töiden tarkastelussa ja keston arvioinnissa.

Riikka Tolvasen, Elli Ojasalon, Anna ja Ulla Kokin ja Jaana Nikkosen musikaalinen Valto-örkki omistaa loma-asunnon ja syö käyporkkanoita.

Valto ja Silvo elävät luonnonmukaista elämää

Etelä-Savon läänin taidetoimikunnan hankkeessa oli mukana kymmenen alueen taiteilijaa ja kaksitoista oppilaitosta. "Eletään yhdessä" -hanke oli suunnattu ala-asteille.

Juvolan koulu jätti anomuksensa taidetoimikunnalle keväällä, ja Lötjösen kolmen päivän vierailu on ollut kaikille osapuolille mukava kokemus.

– Myös se, että projekti toteutettiin useampana päivänä, on ollut haastavaa. Lapset ovat saaneet ikään kuin sulatella asiaa ennen varsinaista työpäivää. Vaikka tehtävänä olikin luonnonmateriaalien hankkiminen, oli neuvoa myös, ettei luontoa saa kuitenkaan tuhota, kertoo Juvolan koulun johtaja Kati Tynkkynen.

Tyttöjen örkki on kyllä kaiken huippu. Tyypin makoilee palmun katveessa puoliksi syödyt eväät vieressään, lemmikkisiili Silvo torkkuu vieressä, nuotiolla paistuu grillimakkaraa ja juhlan kunniaksi lippu on nostettu salkoon. Kasvimaalla kypsyvät Valtoksi ristityn örkin porkkanat ja vanhana Zorro-fanina Valto on spreijannut rintamukseensa ärhäkän z-kirjaimen. Välillä Valto liivauttaa melodian harppua muistuttavasta soitimestaan. On odotettavissa, että Valton tarina jatkuu jokaisella välitunnilla.

Valton maailman luomiseen ei ole tarvittu yhtään muoviosaa tai valmista huonekalupakettia kaupan hyllyltä, tarpeet ovat löytyneet pihapiiristä ja lähimetsistä.

– Luulen, että lapset tästä lähin tarkastelevat ympäristöään hiukan eri tavalla kuin aikaisemmin, kertoo projektissa mukana ollut opettaja Merja Rajala.

Örkkitarhan perustamisessa lapsille annettiin vapaat kädet kokeilla ja fantasioida, mutta jotkut ideat Lötjönen vei valmiina. Kuten pihalla liihottavat rottinkiset lumiperhoset.

– Kun perhoset normaalisti kaatoavat lumien myötä, niin nämä vasta silloin erottuvatkin hangesista, kertoo Lötjönen ideastaan.

Sisällä meille paljastetaan vaihtuvien näyttelyiden laatikko, johon saa tuoda muovisiakin esineitä, kunhan vain ne ovat Kinder-kokoa. Ovisilmälinssin läpi kenkälaatikkoon kurkistamalla astuu sisään taidenäyttelysaliin. Johon lapset vuorollaan saavat pystyttää oman taidenäyttelynsä.

Vauvaonnitteluja!

17. heinäkuuta 2002 Marjalle ja Kimmolle syntynyt vauva sai nimekseen

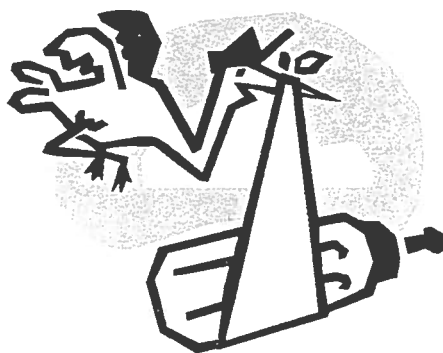
Veeti Matias

4. elokuuta 2002 syntynyt Marketan ja Jounin "yllätysvauva", Niinan pikkusisko, sai nimekseen

Mia Nanna Karoliina

ja kummeikseen Joken ja Tuulan, Minnan ja Jaanan.

Toimitus onnittelee lämpimästi!

Onnittelut hääparille

6.7.2002

Miia ja Petri 6.7.2002

**Tule mukaan
partiotoimintaan!**

Positiivisesti koukussa partioon Luontoa, sosiaalisuutta, kansainvälisyyttä

Nojanmaan Neulasten Oravin "osasto"
on toiminut aktiivisesti nyt parin vuoden ajan.
Toiminnan alkuunpanija Eila Torpakko on vähin
äänin siirtynyt sivummalle ja partiotoiminnan
vastuuhenkilöiksi ovat lupautuneet
Milka Luostarinen, Misa Fant ja Jani Rautiainen.

Ohjaajajoukko kaipaa vahvistukseen lisää
reippaita partiohenkisiä aktiiveja, niin että
partiolaiset saisivat kokoontua suunnitelmien
mukaan myös silloin kun vastuuvetäjät ovat
estyneitä osallistumaan.

**Jos sinua kiinnostaa vapaaehtoistyö
nuorekkaassa seurassa, innostuneiden 7-13
-vuotiaiden koululaisten kanssa, älä epäröi,
ota yhteyttä:**

Misa Fant	050 - 599 77 73
Milka Luostarinen	050 - 569 48 83
Jani Rautiainen	040 - 831 86 57

**matkalla
metsään**
Scouting drar till skogs

AVOIMIA TYÖPAIKKOJA KANAVAN VARRELLA

Kanavan Varrelta -toimitus
hakee palvelukseensa

päätoimittajaa ja toimituksen assistenttia

määrääjättömaan työsuhteeseen.

Työ on mielenkiintoista, omaehtoista ja
vapaaehtoista.

Työstä ei makseta palkkaa, mutta
välittömät kulut korvataan.

Työnhakijalle eduksi ovat mm.
kirjoitustaito, ennakkoluulottomuus, innokkuus,
idearikkaus, paikkakuntatuntemus ja valveutuneisuus,
huumorintaju ja pitkä pinna, sorminäppäryys,
avarakatseisuus ja positiivinen asenne.

Oletko etsimämme henkilö?

Ota rohkeasti yhteyttä!

Misa Fant , puh. 050 - 599 77 73

tai lähetä vapaamuotoinen hakemuksesi lehden
toimitukseen

e-mail: kanavan.varrelta@oravinkylakauppa.inet.fi

tai Kanavan Varrelta

Kesäkalliontie 2

58130 ORAVI

KADONNUT!

Kaiken kestänyt kotimainen
polkupyörä, viiden tähden **FILLARI**

Aika: 17.8.2002 , 60-luvun karkeloiden
loppupelissä

Paikka: Sillan kupeesta

Omistaja: Raija

Näköhavainnot?

Palautus: suoraan omistajalle tai
tapahtumapaikalle

UKKO

Jumppa jatkuu

Ahvensalmen koululla

Torstaisin klo 19 - 20

TERVETULOA MUKAAN!

TH. Leila Sallinen

Koko perheen

kuntojumppa

VARPALAN salissa

Tiistaisin klo 18.30 - 20

TERVETULOA!

Marketta Kukkonen

Järj. Haukiniemen Haka r.y.

Tiedustelut: Ritva Loikkanen, puh. 015-473 629, 050-323 28 80

Hyvä ystävä on kuin enkeli:

hän kulkee rinnallasi

- toisinaan vähän kauempana,
toisinaan ihan lähelläsi, käsi sinun kädessäsi.

Eikä ystävyys katoa,

vaikka välillä on aikoja

taikka pitkiäkin matkoja;

hyvillä ystävillä on aina

toistensa sydämessä siä.

Ystävä on valmis auttamaan,

huolet kanssas jakamaan,

sekä hetket ilon ja onnen.

- Kas, murhe puolittuu jakaen
ja ilon, riemun koet tuplaten
seurassa hyvän ystävän.

Mistä tunnet sä aidon ystävän?

- Silmien iloisesta tuikkeesta,

hellästä halauksesta ja sydäimestä kultaisesta.

Mutta hyvä sinun on muistaa
ja oikein oivaltaa:

et ystävääsi voi omistaa

etkä liekanaruun ripustaa:

on ystävyys kahden ihmisen

aina vapaaehtoinen.

Ystävyys on silloin parasta,

kun toista et tahdo kahlita

etkä mitään häneltä vaatia,

vaan annat hänen hengittää

ja tarpeen mukaan myös etääntyä

- tosi ystävyys pystyy sen kestämiään.

Ja jälleen, kun polut yhteen johtaa,

riemumielellä ystävät toisensa kohtaa.

**Savonlinna-Säämingin seurakunnassa 10.-11.11.2002
Ennakkoäänestys 28.10.-1.11.2002**

Luterilaisen kirkon seurakunnissa toimitetaan seurakuntavaalit loka.marraskuussa 2002.

Vaaleissa valitaan noin 12000 luottamushenkilöä nelivuotiskaudeksi.

Savonlinna-Säämingin seurakunnassa valitaan kirkkovaltuuston 33 jäsentä vuosiksi 2003-2006.

Edellisissä vaaleissa 1998 äänestysprosentti oli 14.

Luottamushenkilö on

- * seurakuntalaisten edustaja
- * päättäjä ja vaikuttaja
- * vastuunkantaja
- * ideoija ja kehittäjä
- * alansa asiantuntija
- * seurakunnan työntekijöiden yhteistyökumppani

Luottamushenkilö voi vaikuttaa

- * seurakuntatyön kehittämiseen ja painopisteiden valintaan
- * kirkollisverojen käyttöön
- * kirkon ja muiden seurakunnan toimitilojen rakentamiseen ja korjaamiseen
- * seurakunnan virkojen ja tehtävien sisältöihin ja henkilövalintoihin
- * seurakunnan muiden luottamushenkilöiden kuten kirkkoneuvoston ja johtokuntien jäsenten valintaan
- * seurakunnan yhteistyöhön muiden seurakuntien, kunnan ja järjestöjen kanssa
- * seurakunnan sisäiseen ja julkiseen viestintään
- * seurakunnan toiminnan ja talouden suunnitteluun
- * koko kirkon tulevaisuuden suuntaan ja kirkon yhteisten päättäjien valintaan

ÄÄNESTÄMÄLLÄ OMAN KYLÄN EHDOKKAITA ÄÄNESTÄT KYLÄN ELINVOIMAISUUDEN JA SEURAKUNNAN PALVELUJEN SÄILYTTÄMISEN PUOLESTA

29 Tapio Rautiainen

34 Eila Torpakko

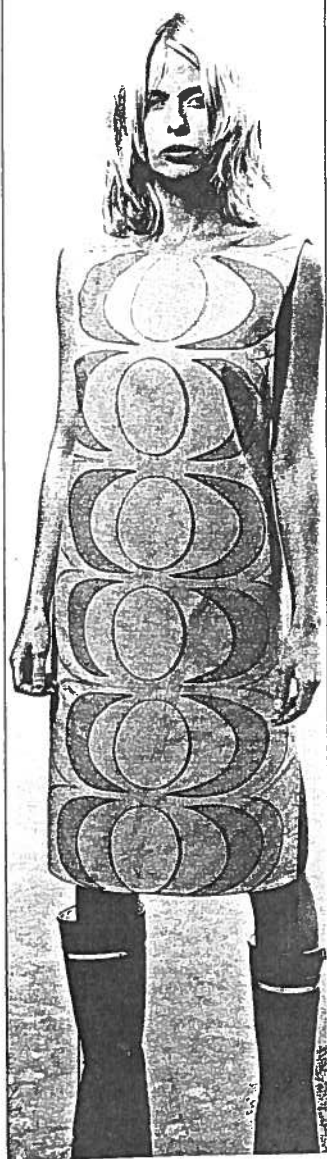

NAISEN

tie muotiin

trendit

TOIVE

OOPPERAJUHLILLE
tai

P. OLAVIN ILTA-
JUHLIIN

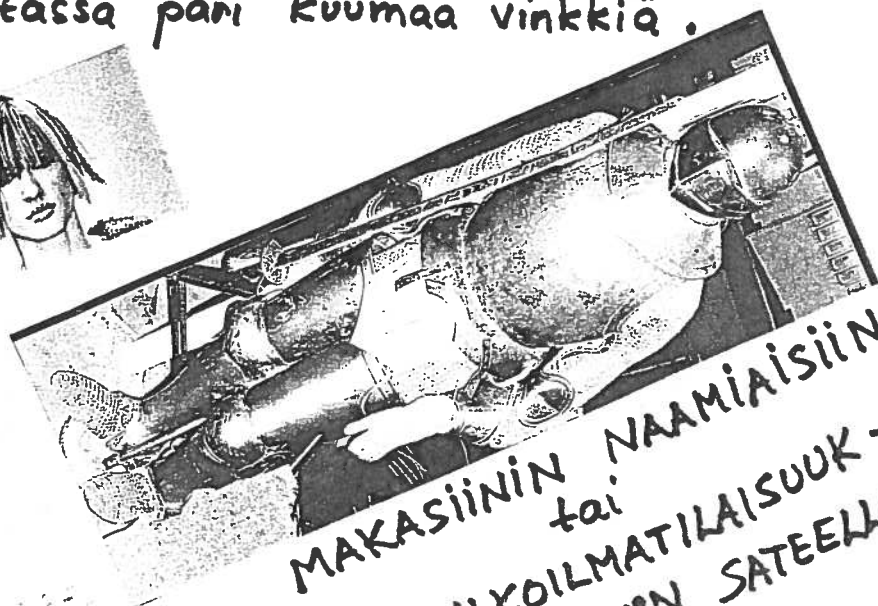
LÄHTÖ-
ASETELMA

Nythän on niin,
että jokaisen
aikaansa seuraavan
naisihmisen tekee

silloin tällöin mieli vähän uutta
vaateriepua ylleen. Sanotaan,
että vaatteet tekevät miehen, mutta naisen
ne melkein synnyttävät uudestaan.

Kotona peilin edessä saattaa vanhakin
kaupunkiasu vielä näyttää tyylikkäältä,
mutta APUA — jo viimeistään SOKOK-
SEN nurkalla sen huomaa hirveän van-
hanaikaiseksi ja nukkavieruksi.

Pakko saada jotain muodikasta! Todella
hyvin pukeutunut on kuulemma se, ken
pukeutuu aina tilaisuuteen sopivalla tavalla.
Kas tässä pari kuumaa vinkkiä.

MAKASIININ NAAMIAISIIN
tai
ULKOILMATILAISUK-
SIIN SATEELLA

NS. KATUASU

ANOPIN
SYNTTÄREILLE

HIRVIPEIJAISIIN

TYÖPAIKKA-
HAASTATTE-
LUUN

VEROVIRASTO-
VIERAILUUN

ORAVIN
LYHTYRETKELLE

JA KUKA
TÄMÄN KAIKEN
MAKSAA —
MINÄ VAAN KYSYN!

AAARRGHH
!!!

KOKOSI RITVA N.

Lymfaterapia on hellää pumppausta

Tärkeää on muistaa, että lymfaterapia ei ole hierontaa. Tässä ei vaikuteta lihakseen vaan lymfanestekiertoa, ja siksi tämä on tällaista hellää pumppausta, joka myös tehoaa, korostaa nauraan savonlinnalainen lymfaterapeutti **Etti Sihtola**, jonka asiakkaat ovat joskus hämmästyneet hoidon kevyttä kosketusta.

—Lymfasuonisto on heti nahkan alla. Siksi sitä ei tarvi pressata, vaan rauhallinen, rytminen ja pumppaava liike riittää.

Painelun ideana on saada kudokseen syntymään liike, joka saa myös lymfanesteet liikkeelle. Tärkeä osa nestekiertoossa on myös imusolmukkeilla, joita löytyy kehosta useita satoja.

—Moni tietää, että imusolmukkeita on kainaloissa ja nivustaiveissa, mutta sitä ei ymmärretä, miten tärkeän systeemin imusolmukkeet luovat. Immunesteen kieron vilkastumisen myötä kudoksista siirtyy imusolmukkeisiin käsiteltäväksi kudoksille vieraita ja haitallisia aineita. Ylimääräinen kuona-aine poistuu sitten virtsan kautta, selittää Sihtola ja pyytää asiastaan käymään vatsalleen hoitopöydälle.

Sihtola täsmää hoitoa aina tarpeen mukaan. Käsitteily voi keskittyä esimerkiksi jalkoihin tai päähän. Minulle hän tekee koko vartalon peruslymfän.

—Käyn läpi nyt kehon niskasta ja päästä selkään ja pakaroihin sekä vatsapuolelta rinnanalueen, vatsan ja jalat. Tämä ei missään vaiheessa satu, joten sinä voit rauhassa rentoutua.

Hoito alkaa aina reittien avauksella kaulan ja niskan kautta.

—Jos hoito kestää tunnin, tämä avaus vie siitä noin kolmanneksen eli tämä on äärettömän tärkeä, sanoo Sihtola ja hiljentyä painelemaan päänseutua hellin, hieman ovaalimaaisin liikkein.

Unen ja valveen rajamailla

Lymfaterapia vaikuttaa tahdosta riippumattomaan hermostoon, minkä asiakas huomaa rentoutumisena ja usein nukahtamisena hoidon aikana. Jo vatsalla ollessa silmät painavat raskaasti, ja kun vihdoin on aika kääntyä selälleen, minäkin nukahdan.

Loppuhoidon liikun unen ja valveen rajamailla. Lämmin koskettelu ja painelu saavat ajatukset palaamaan siihen viisaaseen mieheen, joka on todennut meidän koskettavan muita kuten meitä on kosketettu. Sen teorian mukaan lyömällä oppii vain lyömään, minkä moni pahoinpitelijä on myös osoittanut oikeaksi. Siksi tämänkaltaista koskettelua soisi kaikille, etenkin yksineläville, joita ei kotona ole kukaan kyhnyttämässä.

Jalkojen käsittelyn aikana havahdun vihdoin tähän maailmaan.

—Monelle pystyn tuomaan mielihyvän lisäksi apua ihan konkreettisiin vaivoihin kuten turvotukseen, vatsan toimintahäiriöihin ja pehmytkudosreumaan, mutta löytyy myös niitä, joille tällä ei ole mitään vaikutusta, vaikka he kävisivät täällä 20 kertaa, pohtii Sihtola teemukin ääressä. Ennaltaehkäisevää merkitystä lymfaterapialla hän on todennut olevan kevään allergioihin.

—Kun tammi-helmikuussa olen antanut päähän keskittyvän lymfakuurin allergikolle, hän on selvinnyt kevään siitepölykaudesta paljon tavallista pienemmällä lääkityksellä.

Poislähtiessä olo on virkistynyt – kuten tosin yleensäkin päiväunien jälkeen.

—Älä ihmettele, jos sinulle tulee kylmä tai kova hätä. Voimistunut nestekierto voi aiheuttaa molempia tuntemuksia. Moni on täältä lähtiessään joko tosi raukea tai sitten huippupirteä.

Lymfaterapia maksaa 29 €/1 h ja 42 €/1,5 h

Heli Järvinen

Kela korvaa osan lymfahoidoista

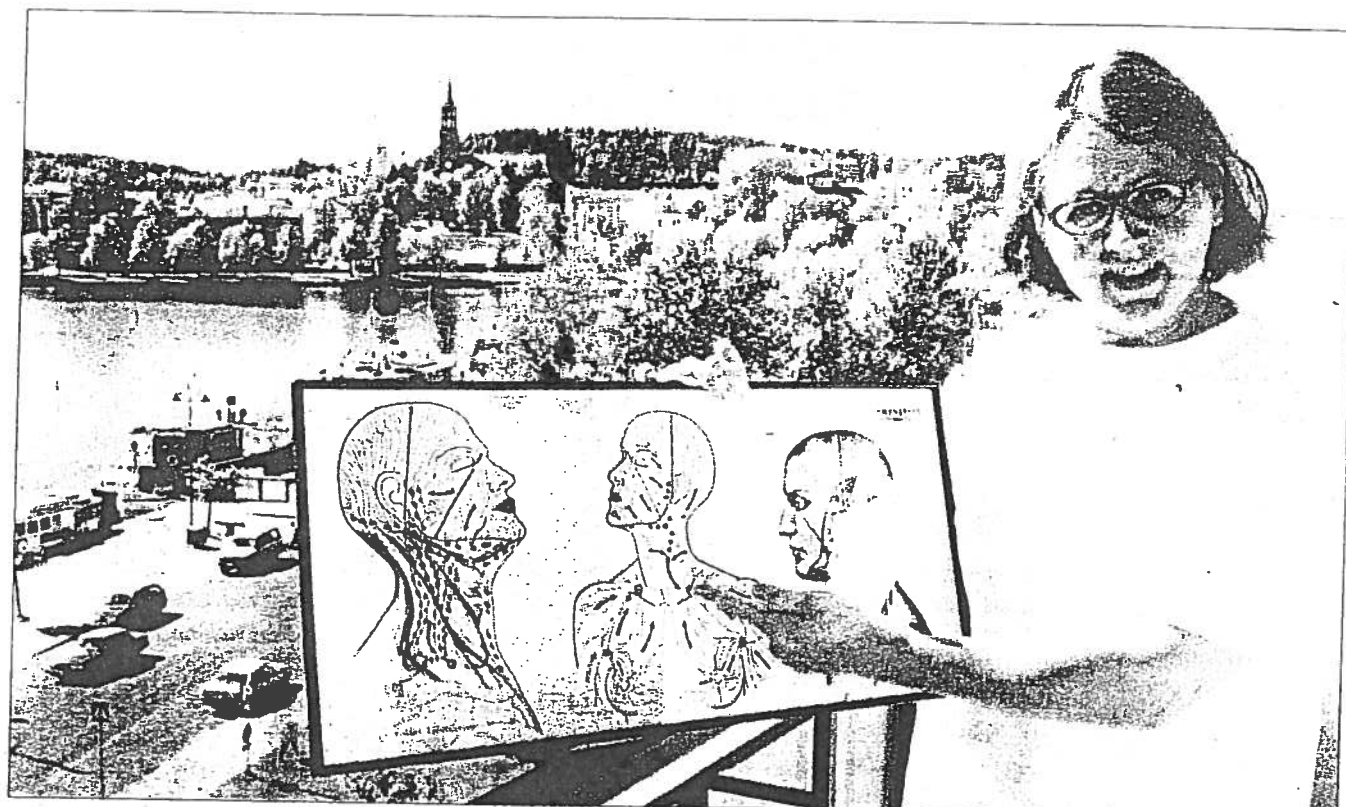
Nestekiertoa vilkastuttavalla lymfaterapialla hoidetaan alaraajaongelmia, kuten levottomia jalkoja, turvotusta, tapaturman jälkeisiä verenpurkauksia, kroonisia tulehduksia, ihotauteja ja syövän jälkitiloja.

Rintasyöpäleikkauksen tai muun laajan kirurgisen toimenpiteen takia annettavan lymfan korvaa myös Kansaneläkelaitos. Korvattavuutta kannattaa aina kysyä hoitavalta lääkäriltä sekä Kelasta.

—Rintasyöpäpotilaalta joudutaan usein poistamaan imusolmukkeet kainalosta. Sen seurauksena nestekierto häiriyytyy, ja raaja voi alkaa turvota. Lymfaterapialla nesteet ohjataan toisille vaihtoehtoisille yhdysreiteille ja näin saadaan turvotus kuriin, kertoo lymfa- ja fysioterapeutti Etti Sihtola.

Lymfahoito vaikuttaa kolmella tavalla. Se kuljettaa nesteitä kudoksista ja aktivoi parasympaattista hermoston osaa, joka auttaa unen ja voimien palautumisessa. Lymfakäsittely myös nopeuttaa immunologista toimintaa kuljettamalla sairautta aiheuttavia aineita nopeammin imusolmukkeisiin, joissa elimistön suojausolut tekevät ne vaarattomiksi.

Hoitokertojen määrä ja pituus riippuu taudin tai vamman laadusta ja lääkärin määräyksestä. Lymfahoito ei sovi henkilölle, jolla on pahanlaatuinen kasvain, akuutti infektio tai tuore verisuonitukos.

Heli Järvinen

—Aika moni tietää, että kainalossa ja nivusissa on imusolmukkeita, mutta harvempi enää sitä, että imusolmukkeita on päässäkin, toteaa lymfaterapeutti Etti Sihtola.

Läketieteen lisensiaatti Taimi Lehtilä: "Mukavan asiantunteva ote"

"Faktatiedot perustuvat selkeästi anatomiaan ja fysiologiaan, eli sillä tavalla tässä hoitomuodossa on mukavan asiantunteva ote. Lymfakierro saa tässä vähän korostuneen osan kudosten nestekierrossa. Pienet hiussuonet ja verenkierto huolehtivat kuitenkin pääasiassa kudoksiin kertyneen nesteen poiskuljetuksesta.

Asiakkaalle tehtiin koko vartalon peruslymfä, joka sai minut pohtimaan sitä, millaista on mennä hoitoon ilman, että hoitaja kysyy, mikä on ongelma ja mihin parannusta toivotaan. Ilmeisesti se oikeuileva olkapää jäi taas huomioimatta.

Tiedän lymfan olevan hyvä apukeino tapaturman, leikkauksen tai rintasyövän leikkaushoidon jälkihoitona. Näitä lukuunottamatta jäin miettimään, mistä hoitaja tietää nestereittien olevan tukossa tai miten hän tietää niiden

avautuvan. Aineenvaihdunta voi hidastua monesta syystä, ja pitkäaikaisia vaikutuksia saadakseen minusta jokaisen kannattaisi tarkastella elämäntapojaan. Lihaspumpaus eli lihasten

käyttö pitää normaalisti yllä nestekiertoa kudoksissa. Jotkut sairaudet aiheuttavat nesteen kertymistä kudoksiin, ja oikea suhtautuminen tuolloin on hoitaa perussairaus.

Loppukommentit raukeudesta ja yliipirteydestä muistuttavat turhaan säätiedotusta. Jos sanoo, että luvassa on aurinkoista, pilvistä tai puolipilvistä, niin todennäköisesti joku ennustuksista osuu kohdalleen.

Yllättävää oli se, ettei asiakkaalle tämän hoidon jälkeen tullut virtsaustarvetta, sillä lymfan luulisi nimenomaan pistävän vauhtia aineenvaihduntaan."

Läketieteen lisensiaatti Taimi Lehtilä kommentoi hoitoja Terveystieteiden tutkimuskeskuksessa, jossa läpikäydään ja esitellään erilaisia vaihtoehtohoitoja. Te, lukijat, voitte lähettää asiaa koskien aihe-ehdotuksia jutun kirjoittajalle sen pohjalta, mistä hoitomuodosta haluaisitte lisää tietoa. Heli Järvisen sähköpostiosoite on: sininen.talo@hiliimanet.net. Kirjepostia voi lähettää osoitteeseen Itä-Savo Oy / Heli Järvinen, PL 101, 57101 Savonlinna.

Fysioterapia, Vodder-lymfaterapia ja kosmetologi- palvelut

MITÄ VODDER LYMFATERAPIA ON?

Lymfaterapia on kansainvälisesti tunnettu, tanskalaisen biologian tohtori Emil Vodderin kehittämä hoito. Lymfaterapiassa tehostetaan kevyillä, rytmikkäillä ja pumppaavilla otteilla kehon imunestekiertoa. Kudoksissa oleva ylimääräinen neste pääsee imusuoniin ja sieltä edelleen kehon nestekiertoon. Toimiva imunestekierto on elintärkeä kehon nestetasapainon ylläpitämiseksi.

Lymfaterapia on turvotuksien hoidossa olennainen osa. Hoitoon kuuluvat myös liike- ja ihonhoito sekä kompressiosidokset.

Lymfaterapiaa käytetään yksinomaisena hoitona tai yhdistettynä muihin hoitoihin, esim. fysioterapiaan.

Lymfaterapia on myös ennaltaehkäisevää terveydenhoitoa, johon voi tulla ilman lääkärin lähetettä. Lymfaterapia on lempeää ja kivutonta.

MITEN LYMFATERAPIA VAIKUTTAA?

- vähentää turvotusta
- lievittää kipua
- rentouttaa

MIHIN LYMFATERAPIAA KÄYTETÄÄN?

TURVOTUKSET

- toiminnalliset turvotukset
- imusuoni- ja laskimoperäiset turvotukset
- syöpäleikkausten jälkeiset turvotukset
- sädehoidon jälkeiset turvotukset
- kirurgisten toimenpiteiden jälkeiset turvotukset
- kosmeettisten leikkausten jälkeiset turvotukset
- raskauteen liittyvät turvotukset
- ummetukseen liittyvät turvotukset

VAMMOJEN JÄLKITILAT

- murtumat, nyrjähdykset
- verenpurkaumat, lihasrevähtymät
- palovammat

LEIKKAUSTEN ESI - JA JÄLKIHOITO

- leikkaushaavat ja arvet

SÄÄRIHAAVAT

- laskimo- ja valtimoperäiset säärihaavat
- sokeritaudin aiheuttamat säärihaavat

KROONISET SAIRAUDET

- reuma ja nivel kulumat
- fibromyalgia ja ruusu

- TEETKÖ TYÖTÄ PÄÄTTEEN
ÄÄRESSÄ?
- PUUTUVATKO KÄTESI?
- VAIVAANKO SINUA HARTIAKIVUT?

JAPANILAINEN ENERGIAHIERONTA - MITÄ SE ON?

Energiahieronnan juuret ovat Japanissa ja Kiinassa. Se pohjaa akupunkturiin ja akupainantaan. Hieronta suoritetaan käsin painellen pään, hartioiden, käten ja selän akupisteitä.

MITEN JAPANILAINEN ENERGIAHIERONTA VAIKUTTAA?

Energiahieronnalla vapautetaan kehon jännitystiloja.

- se virkistää elimistön toimintoja: verenkierto ja aineenvaihdunta vilkastuvat
- lymfakierto aktivoituu
- keskittymiskyky lisääntyy
- lihasjännitykset rentoutuvat

MISSÄ LYMFATERAPIAA EI KÄYTETÄ?

- akuutti infektio (esim. antibiootti kuusi kesken)
- syvä laskimotukos
- pahalaatuiset kasvaimet, joiden hoito on kesken

LYMFATERAPIAN KORVATTAVUUS:

Sairausvakuutukselta on mahdollisuus saada korvausta lääkärin määräämästä terapiasta, kun kysymyksessä on

- rintasyöpäleikkaus tai muu laaja kirurginen toimenpide
- sädehoito nivustaipeeseen, lantioon tai kainaloon
- krooninen infektio, lähinnä ruusu
- synnynnäinen imusuoniston kehityshäiriö

LYMFATERAPIAN JA JAPANILAISEN ENERGIAHIERONNAN LISÄKSI PALVELUIHINI SISÄLTYY MYÖS:

FYSIOTERAPIAN PERUSPALVELUT

- hoidot lääkärin läheteellä, joista KELAN korvaus

KOSMETOLOGIN PERUSPALVELUT

- kasvohoidot
- ripsien ja kulmien kestovärjäys
- käsi- ja jalkahoidot

Marraskuusta lähtien
teen hoitoja tarvittaessa
Oravin Iltakoti r.y:n
kerhotilassa.

FysioLymfa

Fysio- ja lymfaterapeutti,
kosmetologi

Etti Sihtola

Satamakatu 5 B 62
57130 Savonlinna
050-369 9615, 015-532 363

OTA YHTEYTTÄ NIIN
LAADITAAN SINUN
TARPEITASI VASTAAVA
HOITO-
SUUNNITELMA

Syksy

Kaksi vanhaa, vanhaa varista
nuokkuu hiljaa pellon aidalla.

Ruskea on rinta kaislikon,
taivas harmaa. Sataa. Syksy on.

"Kurkikin jo lähti", veljelleen
toinen virkkaa niin kuin itsekseen.

Pitkä hiljaisuus. Jo toinenkin
"niin maar, lähti", sanoo takaisin.

Sitten vanhuksset taas vaikenee.
Järven pintaan sade soittelee.

Sukii siivenselkää toisen pää.
Toinen joskus silmää siristää.

Höyhenihin niskat kyyristyy.
Sataa. hiljaista on. Hämärtyy

ylä pellon mustan kynnöksen.
Tuntuu riihen tuoksu etäinen.

kaksi märkää, vanhaa varista
nuokkuu aatoksissaan aidalla.

"Täytyy tästä...", toinen havahtuu
lentoan verkkaisesti valmistuu.

"Käyhän taaskin tarinoimassa.
Oli oikein hauska tavata."

- Lauri Pohjanpää -

Oraviläpikulku

reitit

Tasinaan kulkee Oravin kama
vasta
monta
kym-
mentäkin

laivaa ja kaksi tuuri laivaa
kin. Heinävesi ja orivesi kulkee
tuuria joka päivä mitä on kaksi
lajiaansa

Heinävesi I-II
ja orivesi I-II

Kulkee tästä

moottori-
veneitäkin
avinaakin
Ihannaniemi

Läiset kulkee useampi päivä.
n. 1 öillaan